

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

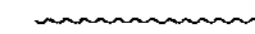

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

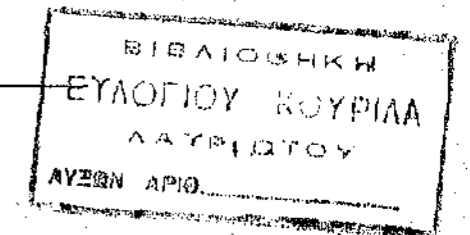

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Βυθροκή ἱστορία: Ἡ Ἑλλάς γρ. 12, ἡ τῆ ἀλλοθεν γρ. 20. — Αἱ συζητήσεις ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως καὶ ἐπὶ ἰουλίῳ. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παριζιανῶν 12.

12 Μαρτίου 1889.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

Δ΄.
(Συνέχεια).

Ὁ Φλαμιάτος. — Ἐγὼ αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἀγγλίας. — Ἐνέργειαι καὶ συγγράμματα αὐτοῦ. — Ἰστορία αὐτοῦ παρὰ τοῖς Φιλορθόδοξοις. — Αἱ πολιτικαὶ του δοξασίαι — Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ συνέταιροι. — Τὰ μοναστήρια καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κυκλοφοροῦντα βιβλία. — Τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ Ἐπισκόπου καὶ οἱ στοχασμοὶ τοῦ γέροντος Σπόρου. — Σύμβολα τῆς Ἐταιρίας. — Σχέσεις Παπουλάκη πρὸς τοὺς Φιλορθόδοξους. — Σημασία τῆς Ἐταιρίας. — Ἡ ἀνεξιθρησκεία καὶ ὁ ἐσταυρωμένος ἀλέκτωρ. — Ἀναθρασμός ἐν Ἀθήναις.

Ὁ Κοσμάς Φλαμιάτος οὗτος, ὅστις τοιοῦτο διαδραματίζει πρόσωπον μεταξύ τῶν Φιλορθόδοξων, ἦτο Κεραλλήν, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σάμης καταγόμενος καὶ ἐν Πάτραις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀποκατεστημένος, ἀνὴρ μετριοτάτης παιδείσεως, ὀρθοκομανῆς, ὑποκείμενος εἰς ἀσκητικὰς ἐξάψεις καὶ ἐσκατισμένον ἔχων τὸν νοῦν ἐκ τῆς ἀνδραγαθίας ἀναγκάσεως τῆς δυσπέπτου τῶν συναξαρτίων ὕλης καὶ ἐκ τῆς ἀσχολίας αὐτοῦ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμάτων τοῦ Ἀγαθαγγέλου. Ἐτραφε μίσος ἀσπονδὸν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἵσως διότι ἡ προστατίς τότε αὐτῆς δύναμις τῶν Ἰονίων νήσων ἀσθηρῶς εἶχε καταστρίψει τὸ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι στασιαστικὸν κίνημα τοῦ 1848· διότι αἱ περὶ Λουθηροκαλλείων γελοῖαι αἰτιώσεις του καὶ αἱ δῆθεν προσηλυτιστικαὶ ἐνέργειαι τῆς εἰρημένης δυνάμεως οὐδεμιᾶς ἔχονται ὑποστάσεως, ἀφοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑπτανήσῳ, ἐνθα ἡ Ἀγγλία ἦτο κατὰ τύπους μὲν προστατίς, πράγματι δὲ κυρίαρχος ἐπιμελῶς καὶ ἐμφρόνως ἀείποτε ἀπέσχε πάσης ἀναμίξεως εἰς τὸ ὀρθοκευτικὸν τοῦ λαοῦ φρόνημα. Ἰσως ὅμως καὶ ἕτερος λόγος καὶ δὴ σπουδαιότερος ὑπηγόρευε τὴν σφοδρὰν ταύτην ἀντιπάθειαν τοῦ Φλαμιάτου κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους· ὁ Φλαμιάτος ἦτο ἐμμανῆς Ἀγαθαγγελιστῆς, ὡς τοιοῦτος δὲ ἦτο ἀφαισιωμένος εἰς τὴν Ῥωσίαν, πρὸς τὸ ἀξιοθῆναι γένεον, ἐξ οὗ προεδόκα κατὰ τὰ χρησιμοδοτηθέντα σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν,

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄. 1889.

ἡ δὲ Ἀγγλία οὖσα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν πολιτικῆς ἢ φυσικῆς ἀντιπαλῶς τῆς Ῥωσίας ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐπισύρῃ τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ καὶ τὴν καταφορὰν. Ὁ Φλαμιάτος ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ τὸ εἶρημα τῶν Φιλορθόδοξων, ἀποκαλεῖται δὲ εἰς τὰ ἐπίσημα τῶν ἀρχῶν ἐγγράφῳ ὁ θεμελιωτὴς καὶ τὸ κέντρον τῆς ομάδος. Κατὰ τινὰ ἔλαθεν ἡμιεπίσημον τοῦ ἐπαρχίου Καλαβρύτων πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον, ὁ Φλαμιάτος διετέλει εἰς στενοτάτας σχέσεις μετὰ τινῶν μοναχῶν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου φανατικῶν ὡς αὐτὸς καὶ μετὰ τοῦ Χριστοφόρου Παπουλάκη, ἐν ὧσιν αὐτὸς εὐρίσκατο ἐν τῇ βηθείᾳ ἐπαρχία, καὶ πικρῶρα αὐτοὺς εἰς τὴν στασιαστικὴν ἐνέργειαν. Ἄρχων τὰ μέσα, γράφει ὁ ἐπαρχος, διὰ τοῦ ἐμπόρου ἀδελφοῦ του, μετεβίβαζεν εἰς τὰς ἐταιρίας των ἐγγράφα καὶ πράγματα ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικῶν καὶ ἰδίως, ὡς λέγεται, ἀπὸ συνεταίρους των τινὰς εὐρισκομένους ἐν Βενετίᾳ καὶ μετὰ ταῦτα μετέβαινον αὐτοπροσώπως εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ χρόνου καὶ τοὺς καθωδήγει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκανδαλώδους τοῦτου κηρύγματος. Ἀὐτὸς ἐξέδωκεν ἐν Πάτραις φυλλάδιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ Ἐρμηνείαν τῶν χρησμάτων τοῦ Ἀγαθαγγέλου, τὰ δὲ ἐκτρομακτικὰ ταῦτα προϊόντα τῆς νοσεύσεως διανοίας τοῦ ἔπεμπε πρὸς τοὺς ἡμόφρονας πρὸς ἐποικοδόμησιν τῆς πίστεώς των καὶ πρὸς ἐξάψιν τοῦ ζήλου των. Διενήργει δραστηρῶς τὸν προσηλυτισμὸν καὶ τὴν συγχρότησιν τῶν κατὰ τόπους συνελεύσεων, φροντίζων ἅμα καὶ χρηματικὰ βοηθήματα νὰ συνάξῃ καὶ νὰ διανέμῃ ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας τῶν ἰδεῶν του διαδόσεως, διετέλει δὲ εἰς τακτικὴν ἀλληλογραφίαν με τοὺς κυριωτάτους τῶν ἐταίρων. Πληθὺς ἐπιστολῶν αὐτοῦ ἀνευρέθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μετὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν καταδίωξιν τῶν Φιλορθόδοξων, ἐν αἷς τὰ αὐτὰ ἀνεμίχασα φορτικῶς περὶ τῶν ἐπιβούλων δῆθεν ἐνεργειῶν τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἑλλάδι κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ὀρθοκείας, περὶ τοῦ Λουθηροκαλλειτικοῦ συστήματος, περὶ τοῦ ἐπιβλαβούς καὶ ἀσεβοῦς προορισμοῦ τῶν σχολείων καὶ τὰ τοιαῦτα, προέτρπε δὲ τὸν Λεοναρδάπουλον, πρὸς ἐν ἀπευθύνετο, νὰ μὴ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποκαλύπτῃ τοῖς πᾶσι τὸν

επιχείμενον δὴθεν κίνδυνον ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς, διαβεβαιῶν ὅτι ὁ μισθὸς του ἔσται μέγας καὶ πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Φαίνεται δὲ ὅτι μεγίστην ἔχαιρον ὑπόληψιν παρὰ τοῖς ἑταίροις, διότι ἐν ἑτέρῃ ἐπιστολῇ τοῦ ἱερομονάχου Ἰγνατίου ἐκ Μεγάλου Σπηλαίου πρὸς τὸν αὐτὸν Λεοναρδόπουλον ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1850 γράφονται τὰ ἑξῆς: «Ἐπιστέλλω πρὸς τὴν Ἑμετέρην Εὐγένειαν καὶ δύο βιβλία καλούμενα τὸ μὲν αὐτὴν Ὀρθοδοξίας τὸ δὲ ἑρμηνεία τῶν χρησμάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγαθαγγέλου γεννηήματα καὶ πόνοι ἀνδρῶν σοφοῦ καὶ ἀνακρέτου καὶ μόνου διακεκριμένου ζηλωτοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, γνωστοῦ πρὸς ὑμᾶς, καὶ τὸν ὁποῖον διεφύλαξεν ἡ Θεία Πρόνοια ὡς κειμήλιον τῆς θεῆς χάριτος εἰς τὴν παροῦσαν καὶ ἡμᾶς φρικτὴν ἐποχὴν καὶ γενεάν εἰς μαρτύριον αὐτῆς.»

Αἱ ἰδέαι καὶ ἡ χαρακὴ τῶν Φλαμιάτου οὕτω πως περιγράφονται ἐν ἐγγράφῳ ὅπερ συνέταξε τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸ πρὸς τοὺς παρὰ ταῖς ξέναις αὐλαῖς διαπιστευμένους πρέσβεις τῆς Ἑλλάδος πρὸς διαφώτισιν αὐτῶν περὶ τῶν διατρέχοντων τότε ἐν Ἑλλάδι:

«Κέντρον τῆς θρησκευτικῆς ταύτης διδασκαλίας ἦτο Κοσμάς τις Φλαμιάτος ἐκ Κεφαλληνίας ἀποκατεστημένος πρὸ χρόνων εἰς Πάτρας. Ὁ Φλαμιάτος οὗτος ὑπὸ θρησκομανίας καὶ θεομανίας ἀκράτου κατεχόμενος εἶχε συλλάβει ἐν τῷ ἀπομεμονωμένῳ βίῳ, ὃν ἐν Πάτραις διήγε, τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἴένος ἐπεβουλεύοντο. Ἀρχηγὸν δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, θεωρεῖ τὴν Ἀγγλίαν, ἥτις διὰ τῶν νεωτερισμῶν τοὺς ἠποῖους διὰ τῶν Συνταγμάτων καὶ τῶν μεταπολιτεῦσεων εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑυρώπην πᾶσαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα προτίθεται τὴν ἀπώλειαν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ γένους: ὅτι τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ καθιστώτες νόμοι τῆς Ἑλλάδος εἰνε σατανικοὶ καὶ ὅτι ἡ ἐπάνοδος τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν καθαρὴν λατρείαν τῆς πίστεως ἀρκεῖ νὰ ὀργανώσῃ τὸν τόπον καὶ νὰ σώσῃ τὸ γένος, ὅτι τὰ ἐν Ἀθῆναις σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια καὶ ἀπαντες οἱ ἐν αὐτοῖς διδασκόμενοι πρέπει ν' ἀποκρούονται ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς χριστιανούς, ὅτι ἐν τῆσει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιβουλεύεται ὅλην τὴν θρησκείαν. Ἐκεῖνο ὅπερ καθίσταται ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ὁ Φλαμιάτος πιστεύεται ὅτι (φυλακισθεὶς) ὑπηρετεῖ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα καὶ ὅτι ἡ ἀρχομένη κατ' αὐτοῦ καταδιώξις εἶνε κατὰ βούλησιν τοῦ Θεοῦ θέλοντος νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν του. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκθεσιν τῶν ιδεῶν εἶχε διαδώσει τὰ βιβλία του, συνταχθέντα καὶ ἐκδοθέντα παρ' αὐτοῦ τὸ ἔτος 1849.»

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Φλαμιάτος, ὅστις ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ δρῶν καὶ ἐν εὐρυτέρῳ σταδίῳ ὁ ἀνεδει-

κνύετο ἰσως διὰ τοῦ διαπύρου θρησκευτικοῦ ζήλου του ἄλλος Ἰορκουεμάδης. Ὅτι δὲ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἡ ψυχὴ τῆς ὅλης ἐταιρίας ἀποδείξει: ὅτι ἅμα τῇ συλλήψει καὶ τῷ ἐπακολουθήσαντι μετ' ὀλίγον θανάτῳ του ἡ παράδοξος αὐτῆ θρησκευτικῆ φαντασμαγορίας τῶν Φιλορθοδόξων διελύθη ὡς ἰσθὸς ἀράχνης καὶ οὐδὲ λόγος κἀνεγένετο περὶ αὐτῆς πλέον εἰς τοὺς μετέπειτα καιροὺς.

Μέλη ἡ Ἑταιρία ἤρθημεν οὐκ ὀλίγα: ἦσαν δὲ τὰ πλείστα τῶν μελῶν τούτων οὐχὶ κατὰ τύπους μεμνημένα, ὡς εἰκάσω, οὐδ' ὑπαγόμενα εἰς προδιγεγραμμένας ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ μάλλον ὑπαλοῖ ἀσπαζόμενοι τὰς προλήψεις καὶ συμμεριζόμενοι τὸν ἄκρατον τῶν ὑποκρινητῶν ζήλον. Καὶ πάλιν ἐκ τούτων οἱ πλείστοι ἦσαν κληρικοί, μοναχοί, ἱερομόναχοι, ἱερεῖς, πνευματικοὶ κλπ. Ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐν Πάτραις ἐγγράφων τοῦ Φλαμιάτου, ἐνοχοποιοῦντο, καθὰ τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀνεκοίνου πρὸς τὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, πάντες σχεδὸν οἱ μονάζοντες ἐν Μεγάλῳ Σπηλαίῳ σὺν τῷ ἡγουμένῳ αὐτῶν Ἰγνατίῳ καὶ ἄλλοι μοναχοὶ διαμένοντες ἐν ταῖς μόναις Κοιλιάς, Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἁγίας Λαύρας, Ὁσίου Λουκά κλπ. πλὴν αὐτῶν δὲ καὶ δῆμαρχοὶ τινες καὶ δημοτικοὶ πρέδροι καὶ πολλοὶ διακείμενοι ἐν Τριπόλει, Γορτυνίᾳ, Πάτραις, Ναυπλίῳ, Τήνῳ καὶ ἄλλαχοῦ. Ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας διεβεβαίω τὸ ὑπουργεῖον ὅτι εἰς τὴν σκευωρίαν ἦσαν ἀναμειγμένα καὶ ἄτομά τινα ἀνωτέρας τάξεως. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος πρέπει νὰ θεωρηθῇ σχετικὸς πρὸς τὴν κοινὴν περιωπὴν τῶν συλληφθέντων ἑταίρων, διότι μὲ ὅλην τὴν περιωρισμένην πνευματικὴν πρόοδον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δύσκολον εἶνε νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἄνδρες κατέχοντες διακεκριμένην ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν ἠδύναντο ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς κινήματα τοιαῦτα, ἀποκνημιασάμα ἀμαθείας καὶ θρησκευτικῆς φρενοληψίας. Ἐκτός ἀν ὑποθέσωμεν, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ πιθανώτερον, ὅτι τινὲς τῶν πολιτευομένων καὶ ἰδίως ἐκ τῶν Ρωσσοφρόνων, ὑπέθαλλον κρυφίως τὸν θρησκευτικὸν ἐρεθισμὸν καὶ τὸν ἐξεμεταλλεύοντο ἀποβλέποντες εἰς ἐνδεχόμενον πολιτικὸν ὄφελος.

Ἐρείσματα τῆς Φιλορθοδόξιας καὶ φυτῶρι τῶν ιδεῶν αὐτῆς ἦσαν τὰ κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἰδίως μοναστήρια. Ἐκαστὸς δύναται νὰ φαντασθῆ κατὰ πόσον ἦτο τότε ἐλλιπὴς ἡ ἐκπαίδευσίς τοῦ κλήρου, ἀφοῦ καὶ σήμερον μετὰ πάροδον τρισεκατόκοντα περίπου ἐτῶν γενικῶς ἀνομολογεῖται ὅτι ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν λειτουργῶν τῆς θρησκείας ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τοῦ πρέποντος. Ἐν τῇ μοναστικῇ ἀκηδίᾳ, ὅπου αἱ βοσάναί τῆς προλήψεως καὶ τῆς δεισιδαιμονίας ἐβλάστανον ἀγέτως εἰς τοὺς πόνους ἀγροῦς τῆς ἀμαθείας, ὁ χρόνος κατετρι-

βετο ἀφρόνως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν χυδαίων θρησκευτικῶν βιβλίων προωρισμένων νὰ παρατείνουσι τὸ κράτος τῆς παχυλῆς ἀπαιδευσίας ἡ περὶ τὴν ἐρμηναίαν γραφῶν προφητικῶν κεντρῶνων, νοσηρῶν δημιουργημάτων τῶν σεσαλευμένων φρενῶν προῦπάρχοντος τινος μοναστοῦ. Μεταξὺ τῶν ἀναγνωστικῶν ἐν ταῖς μοναῖς βιβλίων παραδόξως ἀνευρίσκωμεν καὶ τὴν μεταφρασίν τῆς Μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ περιβοήτου θρησκευτικοῦ συγγράμματος τοῦ τηλικούτου ἐγείραντος πτάγον ἐν τῇ Δύσει κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Ἐν ἐπιστολῇ κατασχεθείσῃ ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν διαλελυμένην μονὴν Ρικιτσαζ, μοναχὸς τις ἔγραφε πρὸς ἕτερον: «..... Προσέτι παρακαλῶ δόσε πρὸς τὸν πάτερ Ἰσαίαν τὰ δύο βιβλία, τὴν Κλίμακα καὶ τὸ περὶ μιμήσεως Χριστοῦ, διότι, καθὼς γνωρίζεις εἶνε ζῆνα καὶ μοῦ τὰ ζητοῦν.» Ὅπως σχηματίσασιν δὲ οἱ ἀναγνώσται ἰδέαν τινα περὶ τοῦ ποιῶ τῶν κυκλοφορούντων ἀνατὸν μοναστικῶν κόσμον ἀσυναρτήτων προφητικῶν ὀνθυλευμάτων, ἀτινα εἶχον τὴν ἀξίωσιν θεοπνεύστων δῆθεν χρησμάτων, παραθέτω πρὸς τέρψιν αὐτῶν τὰ ἑξῆς εὐρεθέντα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἡγουμένου Ἰγνατίου ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου.

»Ἐνας ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντίας, ἐπαρχίας τῆς Ρωσσίας τελευτήσας κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀφῆκε τὰ παρόντα 12 κεφάλαια ἐγγράφως ἐσφραγισμένα εἰς ἓνα πλίκον (βάκιλλορ) καὶ εἶχε παραγγεῖλει μετὰ ἀράς νὰ μὴ ἀνοιχθῆ εἰμὴ εἰς τὸ ἡδῆ τρέχον αὐτῶν, ἐπειδὴ καὶ κατ' αὐτὰ τὰ ἔτη ἔχουν ν' ἀποσφραγισθῶσι τὰ ἑξῆς κεφάλαια:

- Α'.—Θέλει γείνει ἓνας βασιλεὺς καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθάνῃσεται.
- Β'.—Ἐνὸς μεγαλειότερος μονάρχης θέλει λυθῆσει τὸν ἑαυτὸν του πολλά.
- Γ'.—Ἐνὸς μεγαλειότερος ἀθῆντης θέλει ἐτοιμάσει διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἓνα αἰματώδη λουτρόν.
- Δ'.—Θέλου σκηνοθῶν οἱ καταφρονοῦμενοι καὶ δυναμωθῆσονται.
- Ε'.—Ὁ Φθόνος ἐξαλειφθήσεται ἀπὸ τὸν χριστιανισμόν.
- Σ'.—Εἰς τριῶν ἡμερῶν διάστημα θέλου φανερωθῶν εἰς τὸν οὐρανὸν βρονταὶ καὶ κομηταὶ ἀπερίγραπτοι.
- Ζ'.—Συμβῆσεται φθορὰ διὰ ξηραῖς καὶ θαλάσσης.
- Η'.—Εἰς τὰς 18 Μαρτίου ἀξήθησονται αἰματώδεις πόλεμοι.
- Θ'.—Εἰς τὰς 11 Ἰουλίου συμβῆσονται δύο ἀνήκουστοὶ νίκαί.
- Ι'.—Εἰς τὰς 16 Αὐγούστου θέλει γείνει ἀφρατος ζῆστη.
- ΙΑ'.—Εἰς τὰς 18 Ὀκτωβρίου ἀπολεσθήσεται τὸ ἡμῖς τῆς ἀνθρωπότητος.

113'.—Θέλει ἐκλεχθῆ ἓνας βασιλεὺς ἀπὸ τὸ Ἰμπέριον».

α 1755 Νοεμβρίου 14. Ἐνθῶμησις.
Εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀγίων Σαράντων στοχαζόμενος ἐγὼ ὁ γέρον Σπύρος εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Μοναστηρίου εἰς ἓνα πεπαλαιωμένον βιβλίον χειρόγραμμα πατρικῶν ὀνομαζόμενον Ἐξαήμερον εἰς λέξιν ἑλληνηκῆν, εἰς τὸ ὁποῖον στοχαζόντας το καὶ διαβάζοντας ἐκείνα τὰ ἀξιοθύματα μυστήρια οὐράνια καὶ ἐπίγεια εἶρα εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἔγραφε πῶς ἦταν ἰδῆτε τὸ χριστιανικὸν γένος τὸ στρατεύμα καὶ τὴν ἀριάδα τοῦ ξανθοῦ γένους νὰ κατέβῃ εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, ἦγουν εἰς τὰ νησιά τῆς Ἀσπρῆς Θαλάσσης, νὰ περικυκλώσῃ διὰ Θαλάσσης καὶ ξηρᾶς τοῦ Ἰσμαῆλ τὸ γένος, τότε εἶνε βεβαιωμένοι οἱ χρηματοὶ καὶ ἡ δρορία καὶ ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τελειώσων τὰ ὅσα ἐμφαίνου καὶ φανερώσων ἐξάπαντος, διὰτὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι καὶ ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅσα ἐδώρισεν δὲν εἶνε βολετὸν νὰ παρέλθωσιν.»

Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσυναρτήτων αὐτῶν παραλογισμῶν ἡ πολιτικὴ ἰδέα δὲν λησιμονεῖται καὶ τὸ «ξανθὸν γένος» ἐμφανίζεται ἀκαταπαύστως καὶ παρίσταται ὡς ὁ μέλλων λυτρωτής. Ἐν ἡμῶς ὁ γέρον Σπύρος ἠξιώθη νὰ ἐπιζῆσῃ δέκα τρία ἔτη μετὰ τὴν προφητικὴν του ἀνακάλυψιν καὶ εἶδε τῶν ὅτι τὸν στόλον τοῦ ξανθοῦ γένους πλείοντα εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ὀρλώφ ἀποβιβάζομένους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐγένετο μάρτυς τῶν οἰκτρῶν καὶ αἰματηρῶν συναπειῶν τῆς ὑπερβολικῆς ἀπιστίας τοῦ ἀτυχοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους, εἰμαι βέβαιος ὅτι πολὺ διαφορετικὰ θὰ ἐστοχαζέτο κατόπιν, ὡς πρὸς τὸ κύρος τῶν τοιοῦτων ἐπαγγελιῶν!

Σύμβολα ἰδιαίτερα ἡ ἑταιρία φαίνεται ὅτι δὲν εἶχεν. Παρητηρήθη μόνον κατόπιν ὅτι τινὲς τῶν συλληφθέντων κληρικῶν ἐκ τῶν ἔγαν ζηλωτῶν ἔφερον ἐπὶ τοῦ βράσου των ἢ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς σταυρὸν κεντημένον δι' ἐρυθρᾶς μετᾶξης καὶ τὸ φητόν ἐν τούτῳ νίκα εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ σταυροῦ γωνίας. Περὶ τούτου ἐγένετο λόγος καὶ αἱ ἀρχαὶ μάλιστα ἐζήτησαν τὴν γνώμην ἐνὸς τῶν εὐπαιδευτῶν ἱεροκρητικῶν τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τῆς Συνόδου εἰς Πελοπόννησον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἐνεκα τῶν Χριστοφορικῶν ἐξάψεως, ὅστις ὀμως ἀπήνητησεν ὅτι ὁ σταυρὸς ἠδύναντο νὰ εἶνε ἀπλόον ἐμβλημα ἐνὸς τῶν μοναχικῶν ταγμάτων.

Ἐπιρικὴ ἐπάναγγελος νὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ μακρῶν εἰς τὰ τῆς ἑταιρίας ταύτης καὶ προσεπάθησα νὰ παραστήσω ὅσον οἶόν τε ἀκριβῶς τὴν σύστασιν, τὸν ὀργανισμόν τῆς, τὸν σκοπὸν τῆς τὰς ἰδέας καὶ τὴν διανοητικὴν ἰκανότητά των ἰδρυ-

των της επειδή, ως είπον εν αρχή, αυτή ήτο ή παραίτιος τής επελθούσης αναστατώσεως, ή δέ Παπουλάκης εγένετο βεβαίως οργανον των ιδεών αυτής. Η στενή σχέση του Παπουλάκη μετά των Φιλορθόδοξων είνε γεγονός αναμφισβήτητον, μαρτυρείται δέ υπό πλείστον όσων έγγραφων. Η βροντώδης φωνή, ήν αινίττεται εν τή ανωτέρω δημοσιευθείση επιστολή του ή Φλαμιάτος και ήτις ήτο αναγκαίον, ως λέγει, να κηρύττη την επιβουλήν ήμεραν και νύκτα, ήτο προδήλιος τό κήρυγμα του Χριστοφόρου. Άλλως τε παρά πόδας τής αυτής προς τον Παρθένιον επιστολής ή Φλαμιάτος γράφει: «Αυτά τά όλλα ανάγνωσαν και προς τον όσιον Χριστόφορον, προς τον όποιον προσφέρατε τά εγκάρδια σεβάσματα και τους ασπασμούς μου, εάν τύχη περίστασις και έναθήτε μετ' αυτού.» Έν ταίς επιστολαίς ταίς κατασχεθείσαις εις την μονήν Ρικίτσας πολλαχού μνημονεύεται ή Χριστόφορος: μία μάλιστα, γεγραμμένη δια του συνήθους παρά τοίς Φιλορθόδοξοις συνθηματικού ύφους και λέγουσα: «Τί κάνετε; ή σπόρος φύτρωσε, θα θερίσωμεν ή όχι; εγώ φεύγω δια την Μονην» περθεία δέ εν Μονεμβασίας, είνε φαίνεται αυτο του ίδιου Χριστοφόρου. Ο Νομάρχης Άχαίος διαβέβαιό ότι εις την αλληλογραφίαν των οι έταίροι δημολογούσι τον Χριστόφορον ως συντάκτρον και συνάδελφόν των: ή δέ έπαρχος Καλαβρύτων αναφέρει ότι ή Ίγνάντιος και ή Παρθένιος και έτερός τις μοναχός ονόματι Άνανίας Κωνσταντόπουλος και ή Ήσαίος, εκ του Μεγάλου Σπηλαιου και ούτος, διετίλουν εις στενοτάτας σχέσεις μετά του Χριστοφόρου εν τή έπαρχία Καλαβρύτων και ιδίως εν τώ δήμω Κλειτορίας μετ' αυτού διατρίβοντες: ότι συχάκις μετέβαινον ήμου εις τάς γειτονικάς έπαρχίας Κορίνθου, Τριπόλεως και Γορτυνίας προς διάδοσιν των έαυτών ιδεών: ότι ένίοτε μετέβαιναν εκ Πατρών προς συνάντησιν των και ή Φλαμιάτος και ότι άπαντες οι ρηθέντες συνήλθον περι τάς αρχάς του μηνός Μαΐου 1851 εις την μονήν του Άγίου Άθανασίου και άφου διεμειναν αυτόθι επί ικανάς ήμέρας απήλθον έκαστος εις τά ίδια. Πλην και αν αυτή ή πληθώρα των άποδείξεων δέν υπήρχεν, άρκεί τό γεγονός τής έντελους ήμοιότητος του κήρυγματος του Χριστοφόρου προς τάς ιδέας των Φιλορθόδοξων και τό τής άηδοϋς και μέχρι κόρου επανακλήσεως των περι Άγγλίας και Λουθηρακαλίτων και περι όρκου, και περι βασιλέως μαυρολογίων του Φλαμιάτου εν άποδείξη ότι ή Παπουλάκης ήτο, πούλάχιστον κατά την ταλειαίαν αυτού περιόδειαν ή διερμηνεύς και ή κήρυξ των Φιλορθόδοξων, προσκολληθείς και άφοσιωθείς εις την Έταιρίαν εξ άμαθούς θρησκευτικού ζήλου. Παρά πολλοίς μάλιστα έπεκράτει ή πεποιθήσις ότι και

χρηματικά βοηθήματα μνησιαίως άπεστέλλοντο αυτό ή παρά του Φλαμιάτου, άτινα ούτος δέν εξόδευε προς εύζωϊαν, ούδ' άπειθησαύριζεν, ών δημολογουμένως υπέρτερος τής ταπεινής άργυρολογίας, αλλά διένειμεν ίσως εις τους άπορωτέρους εκ των περι αυτών όπαδών, ενισχύων ούτω και δι' ύλικών μέσων την άφοσιώσιν των.

Υπό τοιούτους όρους συντεταγμένη και ένεργούσα ή Έταιρία των Φιλορθόδοξων δέν ήτο βεβαίως λίαν σθεαρά, ούδέ κίνδυνος άμεσος εξ αυτής επέκειτο. Υποπτεύω μάλιστα ότι ή σπουδαιότης αυτής υπέρ τό δέον εξήρθη και επί τό υπερβολικώτερον πάρεσθθη εν ταίς έπιστήμοις των Άρχών ενθέσει προς επίδειξιν ζήλου, ως συνήθως συμβαίνει εις τάς τοιαύτας περιστάσεις και προς μεγαλοποίησιν των ιδίων έκδοουλεύσεων. Τάς ανατρεπτικάς ιδέας των φαντασιόκωπων αυτών δύσκολον ήτο να συμμερισθ ή εύθες εξ αρχής ή λάος, πρόσφατον άλλως τε έχων πείραν ότι ή Κυβέρνησις, δσάκις ήθελε, δραστηρίως ήδύνατο να καταστείλη πάσαν προς διάσάλευσιν τής δημοσίας τάξεως άπόπειραν. Ηκουεν όμως μετ' ένδιαφέροντος και μετά συμπαιείας τά κήρυγματα αυτά και τάς εισηγήσεις περι των δήθεν τεκταινομένων κατά τής θρησκείας του επιβουλιών, ή δέ εκ τούτου έρείθισμός έπιτεινόμενος άδηλον εις ποίον ήλιθιον πέρας ήδύνατο ν' άπολήξη. Μη λησμονώμεν ότι κατ' εκείνην την εποχήν ή θρησκευτικός φανατισμός ήτο λίαν εύεξαπτος, αι δέ πραείαι αρχαι τής ανεξίθρησκείας ήκιστα διαδεδομένοι. Μόλις όλιγος καιρός είχε παρέλθει άπότου τό Κράτος είχε περιπληκχ ή εις σκολιάν διεθνή διαφοράν άπολήξασαν εις όδυνηράν προς την έθνικήν ήμών φιλοτιμίαν ύβριν ένεκα τής παραφορας του όχλου τής πρωτεύουσας, λιθοβολήσαντος και άποπειραθέντος να πυρπολήση την οικίαν του Πατριάρχου, επί τή προφάσει ότι ή Ιουδαίος ούτος προς ήμπαιγμόν τής χριστιανικής θρησκείας έσταύρωσε την ήμέραν τής Μεγάλης Παρασκευής ένα άλέκτορα! Και εν αύταις ταίς Άθήναις υπό τά όμματα τής εξουσίας φανερά ήσαν τά σημεία τής δυσμενείας πολλών κατά τής αλλοδόξου δυναστείας και λόγος εγένετο μάλιστα περι τάς αρχάς του έτους 1852 περι συνωμοσίας, ού ένεκα συνελήφθη και παρεπέμφθη εις δίκην εις ύπολογαγός τής φάλαγγος. Κατ' αυτην περίπου την εποχήν έτιμωρήθη και εις ιερεις, έφημέριος του νεοδημότου τότε ναού τής Ζωοδόχου Πηγής, διότι ήρνεϊτο να μνημονεύση κατά την λειτουργίαν του ονόματος του βασιλέως, ως έτεροδόξου, άποδείξας ότι και εν τή πρωτεύουση οι Φιλορθόδοξοι είχαν τους προσηλύτους των και τους ασπαζομένους τάς έαυτών δοξασίας.

(Έπεται συνέχεια).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΧΑΡΑΛΑΔΟΣ
Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΡΩΝ
Βυζαντινών Ιστορημα.

(Συνέχεια, ίδε προηγούμενον φύλλον).

Άλλ' ή έπιτυχία αυτή ήν μερική, καθ' όσον οι λοιποί Έμίρρι εξηκολούθουν τάς έθροπραξίας: θθεν ή Βασιλεύς, έλπίζων ίσως ευμενέστερον τό θεϊον, έστράτευσε και αύθις κατ' αυτών, και κατέφθασε μεν εις Μεσάνκατα, άλλ' εκεί θλιβεραϊ είδήσεις ανεγαίτισαν αυτόν. Ούτως, εν αυτή τή πρωτεύουση έβουλλείτο πλέον ότι ή Κωνσταντινος Διογένης, εκ συνεννοήσεως μετά τής Θεοδώρας, έμελέτα των καθεστώτων την άνατροπήν, ενή άφ' έτέρου εγνώσθη, ότι οι μεν Πετσενέγοι, διαβάντες τον Ιστρον, έλεηλάτου την Μοισίαν, οι δέ Άραβες τής Άφρικης είδρουν τά παραλία τής Πελοποννήσου, αυτην την Κέρκυραν πυρπολήσαντες. Ο Βασιλεύς, ως είκός, μεγάλως επί τούτοις έθροβύθη, και ναί μεν πάντες οι εν λόγω κίνδυνοι προσεγώς διεσπείδασθησαν, καθ' όσον ή μεν Διογένης εγένετο αυτόχειρ, ή Θεοδώρα έκάρη υπό τής Ζωής μοναχή, προς κατόπισιν των επιβουλιών και σκανδάλων, ενή άφ' έτέρου οι Πετσενέγοι, ούδένα συναντήσαντες αντίπαλον, έπέστρεψαν εις τά ίδια, και δεινήν ύπέστησαν ήτταν οι Άραβες, ών ή στόλος σχεδόν ολοσχερώς κατεστράφη υπό του περιδύξου Στρατηγού του Ναυπλίου Νικηφόρου Καραντηνού, τή συνδρομή των Γαουσαίων άλλ' ή Βασιλεύς ούδέν ήττον επανέκαμψεν έσπευσμένως εις την πρωτεύουσαν.

Έκει δέ διεμνηύθησαν αυτώ προσεγώς νέα του Καραντηνού και άλλων Στρατηγών τρόπαια, καθ' όσον των Άράβων έπιχειρησάντων δευτέρων κατά των νήσων και παραλιών επιδρομήν, δια χιλίων πλοίων φερόντων μυρίους μαχητάς, ή Καραντηνός, δύο έχθρικάς μάκρας καταθραύσας, έπεμψεν εις Βυζάντιον πολυαριθμους αιχμαλώτους. Συγχρόνως δ' έτερος Βυζαντινός στόλος, έπιεμφθείς υπό τον Πρωτοσπαθάριον Γεωργίον τον Άβυθιόν εις Αίγυπτον, ήγγέλλετο ότι εκυρίευσε παρ' αυτην την Άλεξάνδρειαν πλοια πολλά μετά πλουσίας λείας: ενή άφ' έτέρου ή Πατρικίος Νικητας ή Πηγονίτης, προσελάσας μέχρι Βαβυλώνας, εξεπολιόρχησε τό παρ' αυτην φρούριον « Περκρίν ». Τούσούτον δέ τά εν λόγω τρόπαια ελάμπρυνον τό εξωτερικόν του Κράτους αξίωμα, ώστε, άμα θανάτος του Βασιλέως τής Άθασίας Γεωργίου, ή τούτου χήρα εκήτησε δια Πρέσβων την ανανέωσιν τής αρχαίας συμμαχίας, και την ανεψιάν του Ρωμανού Έλένην ως σύζυγον του υιού αυτής Παγκρατίου, όλιγον δέ άργότερον παρέδωκε και τό ισχυρόν φρούριον « Άνακουφήν ».

Τοιαύτα τά κατά την βραχείαν έτι του Ρωμανού βασιλείαν διαδοματισθέντα, περι ών διελέγοντο οι δύο περιφανείς Στρατηγοί, και ή μεν Μανικής άνέπτυσαν ιδίως τά εν Συρία γενόμενα, καθ' ή συμπράξας, ή δέ Ξιρίας ώμίλει περι των εν Έλλάδι, ών διετέλεσαν αυτόπτης κατά τής εξορίας αυτού την διαρκείαν. Εύνόητος δέ ή ευχαρίστησις, μεθ' ής ήκράτο των άνδρών εκείνων ή Χαράλδης, μανθάνων ούτω παρ' αυτών των πρωταγωνιστών τά προσφάτως την αίουμένην συνταράξαντα γεγονότα.

Έν τούτοις άφου ή Βασιλεύς άπηύθυσε λέξεις τινάς εις τους πρωτεύοντας των Μεγιστόνων, νεύσαντος του Καστηρσίου, ώδηγήθησαν οι δαιτυμόνες εις παρακειμένης αίθούσας, εν ας άνέμενον προσηυτρεπισμένα διάλιθα και ανάγλυφα χειροβόξεστα. Έκεί, προσαγαγόντων των Κοιτωνιτών οινάνθια και βοδυστάγματα και γάλλια (είδος βελτάμου) και άλλα μυριστικά, ενίφθησαν πάντες, μεθ' ή δια πολυτίμων χειρομάκτρων άπομυζόμενοι, και των εύωδών και μυρισίων σταγμάτων και αλημάτων άφθόνως εμπλησθέντες, κατήλθον εις τον παρ' τό Μέγαρον θαυμαστόν παράδεισον, ένθα άνέμενον ήδη ή Λύγούστα μετά περιφανούς εκ Δεσποινών θεραπείας.

Η Αυτοκράτειρα Ζωή, εκ του σύνεργου θεωμένη, επέβαλλε δια του μεγαλοτραπευός αυτής παραστήματος, και διετήρει αναμφήριστα τής προτέρας καλλονής λείψανα, άλλά βαθείως διηυλακωμένα υπό των ποικίλων αυτής παθών: είχε δέ βραδείας και μεμετρημένως πάσας τάς κινήσεις, ως ει εξόχως έτιμα τό έδαφος εκείνο, διότι προσέθιγεν αυτό δια των πορφυρογεννήτων αυτης ποδών. Άφου άπηύθυσε τον λόγον εις τινας των Πατρικίων και Άνθυπάτων, οτινες έδικαιούοντο εις την έξοχον ταύτην τιμήν, έπλησίασε τον Χαράλδον, και κατ' αρχάς μεν άπέτεινεν αυτώ τάς τυπικάς ερωτήσεις, άλλ' εξώκειλε ταχέως εις διάλεξιν, ήτις εξέπληξε τους παρισταμένους, δια τε τό ασύνηθες και ως εκ τής καταφρονούς ευμενείας, ήτις εξωγραφείτο εις τής Άνάσσης τό πρόσωπον.

Ο Όρφανοτρόφος Ίωάννης, όλιγον περαιτέρω ιστάμενος, έθεώρει άνησύχως τά συμβαίνοντα, καίτοι δέ τό πρόσωπον αυτού, ώχρόν ως φύλλον περιγαμνητής, σπανίως προέδιδε την φσην των λογισμών αυτού, κατείχετο βεβαίως εν τή περιπτώσει ταύτη υπό άσυνήθους συγκινήσεως, καθ' όσον οι μικροί αυτού οφθαλμοί εξέπεμπον φλόγας, και οι συνεσφιγμένοι γρόνθοι έτρεμον σπασμωδικώς υπό τό χρυσόπαστον σκαραμάγγιον. Έτέλος, παραφερόμενος βεβαίως υπό άκατασχέτου αισθήματος, έπλησίασε την Αυτοκράτειραν, και άπηύθυεν αυτη, μετά βαθείας ύποκλίσεως, τετριμμένην τινά φράσιν.

Η Ζωή άνεσκήρτησεν επί τής άνηκούστου ταύτη

τόλμη, και φοβερὸν προσήλωσαν ἐπὶ τοῦ ἀλόγου βλέμμα, ἀλλ' ἰδοῦσα ὅπισθεν τοῦ Ὀρφανοτρόφου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μιχαήλ, κατηνύσθη ἀμέσως καὶ προσνεύσασα τῷ Χαράλδῳ, ἀπεμακρύνθη· οὐδὲν εὐχόμενος ἠμέτερος ἦρος ἐπὶ τῇ ἐπιβόῳ ταύτῃ, καθ' ὅσον, ἅμα εἰς τὸν παράδεισον κατελλών, διέκρινε παρὰ τὴν Ἀνασσαν τὴν περικαλλῆ αὐτῆς ἀνεψιᾶν Μαρίαν, καὶ διεφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἀκαθέκτου πόθου ἐγγυτέρως πρὸς αὐτὴν σχέσεως. Οὐδ' ἐψύσθη τῆς ἐλπίδος, καθ' ὅσον τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ γένος ἐπέβαλλε τῇ Μαρίᾳ, ἥτις μετὰ τὴν Αὐτοκρατείαν ἦν ἡ πρώτη τῆς Αὐλῆς Δέσποινα, τὸ ἐν λόγῳ φιλοφρόνημα...

Ὁ Χαράλδης, ἰδὼν αὐτὴν πλησιάζουσαν, ὑπὸ ἀφάτου κατελήθη συγκινήσεως, καὶ μετὰ τρεμοῦσης φωνῆς ἀπήντησεν εἰς τὰς πρώτας αὐτῆς λέξεις φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἄδολον τοῦτο αἰσθηματὴν μεταδοτικόν, καθ' ὅσον καὶ ἡ περικαλλῆς Μαρία, ἥτις ἐν ἀρχῇ προσηνήθη ὡσεὶ πρὸς ζέον, περιεπλάκη ἐπίσης κατὰ μικρὸν εἰς εὐρυτέραν διάλεξιν, ἦν τὴν φωνὴν ταύτην οὐδεὶς διέκοψε, καὶ ἥτις ταχέως ἀπέβη ζωηρὰ καὶ οικεῖα. Οὐδ' ἦν ὅπως ἀνεξήγητον τὸ φαινόμενον τοῦτο, καθ' ὅσον εἰθισμένη εἰς τὰς αὐστηρὰς διατυπώσεις τῆς Αὐλῆς, παραδόξως ἐδέχθη τὴν ἐπέραστος τῆς Ἀρμενίας Βασίλισσα ὑπὸ τῆς ἀφελούς, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς ἄκρον εὐγενοῦς παραστάσεως τοῦ τέκνου ἐκείνου τῆς φύσεως· μεγάλως πρὸς τούτοις ἔτερπεν αὐτὴν ὁ τρόπος, καθ' ὅν ὁ νέος Ἰάβλος ὠμίλει τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ εἰς ἀσυνήθεις τινὰς τῆς φράσεως τροπὰς φαίδρον ἐπέστρεψε μειδιάματα τὰ ῥόδινα χεῖλη, ἀπροσμάχητον περιβάλλον αὐτὰ μαγεῖαν.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς νεαρᾶς Βασίλισσας περὶ τῆς μεμακρυσμένης αὐτοῦ πατρὶδος, ὁ Χαράλδης ἀπήντησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, περιγράφων τοὺς αἰωνίους πάγους ὑπὸ τοῦ βορείου σέλαος καταυγαζομένους, καὶ τὸν ὄλον τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων χωρῶν βίον τοσοῦτον δ' ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀσυνήθης ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις αὐτῆ, ὡστε ἡ Μαρία καὶ τοὺς λοιποὺς μεγιστάνας καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τὴν παρουσίαν ὀλοσχερῶς ἐλησμόνησεν.

Ὁ τοιαύτην ἔχων πατρίδα, παρετήρησε τέλος, ἐννοῶ πόσον διακτικῶς φιλεῖ αὐτὴν, καὶ πόσον πάσχει βεβαίως, καταλιπὼν τὴν γῆν, ἐνθα ζῶσιν οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι.

Φεῦ, ἀπήντησε ὁ Χαράλδης οὐδεὶς μοὶ μένει πλέον τοιοῦτος. Ἡ μήτηρ μου ἀπέβισε πρὸ ἐτῶν, ὁ πατήρ μου ἐσχάτως ἔτι, καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως Ὀλάφου εὐρίσκομαι εἰς διάστασιν.

Βεβαίως, ἀλλὰ μένει πάντοτε τὸ πατρικὸν ἔδαφος, τὸ ἐγκλείον τῶν θανάτων τὰ ὅσθα, καὶ διὰ τοσοῦτων προσφιλῶν ἀναμνήσεων πρὸς ἡμᾶς συνδεθῆν.

— Οὐδὲν ἄρνούμαι ταῦτο, καὶ οὐδεὶς μοὶ ἴσον ἐμοῦ φιλόπατρις, ἀλλ' ἀθρομήτως ἀπεδήμησα. Αἱ ἀφήγησις τοῦ πατρὸς περὶ τῶν Ουμασιῶν νήσων, ἃς λούει τὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον, περὶ τῶν περικλειῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, περὶ τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρωτεύουσας, ἀνέφλεξαν τὴν νεανικὴν μου φαντασίαν, καὶ πόθος μὲ παρέσυρον ἀκράτητος ὅπως ἐκ τοῦ σύγγενος Ουμασίω τὰ θεσπέσια ταῦτα.

— Συνήθως ἡ φαντασία ὑπερβαίνει τὴν πραγματικότητα.

— Εἰς ἐμὲ οὐδὲν ταῦτο συνέβη. Πολλὰ εὐρον βεβαίως διάφορα τῶν πλασμάτων ἐκείνων τοῦ πυρέσσοντος νοῦ μου, ἀλλ' ἐγνώρισα οὐχ ἦττον κόσμον ὑπερτεροῦντα πᾶν ὅτι ἀνέμενον, καὶ βοδίζω ἀπὸ καταπλήξεως εἰς καταπλήξιν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπέλαθεν ἡ Μαρία μετὰ λεπτῆς φιλαρεσκείας, ὁ ἔπαινος οὗτος οὐδὲν ἄφορᾷ τὰς Ἑλληνίδας. Ὁ γνωρίζων τὰς λεπτοφυσίαις τοῦ βορρᾶ καλλονᾶς, ὧν ἀμιλλᾶται τὸ δέσμα πρὸς τὰς ἀστραπτοῦσας χιόνας, ὧν οἱ χρυσοὶ βόστρυχοι ἐνθυμίζουσι τὰς προΐνας ἀκτίνας, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τὸν ἀνέφελον οὐρανόν, τὰς ἡλιοκαεῖς ἡμῶν κόρας θεωρεῖ βεβαίως ὡς ἀνεπιτυχῶς βαρεῖσας Αἰθιοπίδας.

— Καὶ ἡμῶς συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Ὁμολογῶ τὰ θέλητρα τῶν παρθένων τοῦ βορρᾶ, καὶ πολλὰς εἶδον ἐλαφρὰς καὶ χαριέσσας, ὡς ἐαρινὰ δνειρα, ἀλλ' ἦδη ἐν Κατὸνῃ ὅπου κατὰ πρῶτον εὐρον αὐτάς, ἔφατον μοὶ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν αἱ φλογεραὶ καὶ ἡδυπαθεῖς Ἑλληνίδες.

— Ὁρᾶίος χαρακτηρισμὸς, ἀνεκράξε γελῶσα ἡ Μαρία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προσοχὴ ἡ Αὐλῆ τοῦ Βυζαντίου ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν Κατάνην.

— Γνωρίζω τοῦτο, ἀπήντησεν ὑποστένων ὁ Χαράλδης. Ἐσχάτως ἔμαθον τὰ περὶ τῆς νέας θεσπέσιας τῶν Ὀθωμανῶν. Ἀλλ' ἡ Ἐδέμ τοῦ Προφήτου οὐδὲ παραθαλάσσει βεβαίως πρὸς τὸ θεσπέσιον σύμπλεγμα τῶν καλλονῶν, αἵτινες ἀνοῦσι περὶ τὸν λαμπρὸν τοῦτον θρόνον.

— Ἀνοῦσιν ἔστω, ἀλλὰ τὰ ῥόδα κρύπτουσι ἀκάνθας, καὶ φθείρονται τὰ πτερὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν πτερυγίζουσας χρυσαλίδος.

— Δι' ἐμὲ οὐδεὶς ὑψίσταται κίνδυνος. Ἀνομολογῶ τὴν λαμπρότητα τοῦ θεάματος, ἀλλ' ἐθωρακίσθη κατὰ παντὸς πειρασμοῦ.

— Ὡ! καὶ πῶς τοῦτο!

— Ἦν τῇ ἐπισήμῳ δεξιῶσι μου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν Αὐτοκρατείαν καὶ τοὺς περιστοιχίζοντάς αὐτὴν πολυθελγήτρους ἡμίλους. Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, κατελήθη ὑπὸ θάμβους, ὡσεὶ πάντες ἐκείνοι οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ φλογερά μοι ἐξετόξευον βέλη, ἀλλὰ τότε, ὑπὸ μυστικῆς ἐπηρεῖας ἐλκόμενος, ἐστράφη πρὸς τὸν θρόνον καί...

— Καί...;

— Προσῆλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ παμφαῶς πλάσματος παρ' αὐτὸν ἱσταμένου.

— Ὡ! πράγματι, ὑπέλαθεν ἐλαφρῶς ἐρυθρίασα ἡ Μαρία. Ἡ ἀφήγησις προσλαμβάνει εἰδικὸν ἐνδιαφέρον.

— Ἀποφεύγω πᾶσαν περιγραφὴν, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ὁ Χαράλδης. Ὅτε μοὶ ἐδίδασκον τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, τοιαύτην ἐφανταζόμην τὴν ἡδύτητα τοῦ προσώπου τῆς Ἀφροδίτης, τὸ εὐτονον ἀνάστημα τῆς Ἀρτέμιδος, τῶν Χαρίτων τ' ἀμυδρόσια κάλλη.

— Παροδικὴ βεβαίως ἐντύπωσις.

— Παροδική; Ὡ, εἴθε εἶχεν οὕτως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ θεσπέσιον ἰνδαλμα παρῆσταται πρὸ ἐμοῦ ἀπαύστως καὶ μοὶ μειδιᾷ, ἡμερος ἀνεκλάητος κατέκλυσε τὴν ψυχὴν μου, καὶ μετεβλήθη ἡ ὑπαρξίς μου πᾶσα εἰς ἀτελείτητον, εἰς παραφορὸν λατρείαν.

Ἐλαφρὰ ὀχρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νεαρᾶς Βασίλισσας, ἥτις ἀπέμεινε πρὸς στιγμήν σιγῶτα, καὶ εἶτα, ὡσεὶ συνερχομένη.

— Ἀποσύρεται ἡ Αὐγούστα, ὑπέλαβε ψυχρῶς καὶ μεθ' ἡγεμονικῆς ὄντως μεγαλοπρεπειᾶς, μεθ' ὅ, ἐλαφρῶς προσκλίνας, ἐμακρύνθη.

Ὁ Χαράλδης ἀπέμεινε ὡσεὶ ἐμβρόντητος. Ἀτενῶς πρὸ αὐτοῦ θεωρῶν, οὐδὲ παρετήρησε τὴν πομπικὴν ἐξοδὸν τῶν Αὐτοκρατόρων, μέχρις οὐ τέλος πλησιάζας ὁ Ραγνάρ, προσέβλεπεν αὐτὸν καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἢ! Χαράλδε, τί πράττεις; Μὴ ἐξήλωσας τὴν τύχην τῶν ἀγαλμάτων τούτων, τῶν κοσμοῦντων τὸν παράδεισον;

Ὁ νέος Ἰάβλος οὐδὲν ἀπήντησεν καὶ μηχανικῶς ἠκολούθησε τοὺς δύο φίλους. Σκληροὶ ἐνδοιασμοὶ ἐβασάνιζον αὐτὸν, καὶ οὐδ' ἐκλείετο τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνὰ πᾶσαν τὴν νύκτα. Μὴ προέβη πέραν τοῦ δέοντος; Μὴ παρώργισε τὴν θελτικὴν Βασίλισσαν; Μὴ κατέστρεψε διὰ παντὸς τὰς μόλις ἀρξαμένας σχέσεις, καὶ τοῦτο ἀπὸ προσέλαβον χαρακτήρα παραδόξως οικεῖον; Οἱ φόβοι οὗτοι κατέδακνον τὰς μυχαϊτάς τῆς καρδίας αὐτοῦ ἴνας, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ ἐπλή σκέψις περὶ τῆς ἀπωλείας, ἥτις ἠπέλει αὐτὸν, βαρβαροῦσα πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν εἰς ἄφατον ἄλγος, ἐξεδήλου τὴν ἀλάθειαν δρμὴν τοῦ κατακλυσαντος αὐτὸν πάθους.

Εὐτυχῶς τὴν ἐπαύριον ἐπέκειτο νέον κλητῶριον, ἀνεκτίμητον τοῦτο εὐτύχημα, καθ' ὅσον οἱ πυρποληθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας φλογός, ἦτοι πάντες οἱ ἐπὶ γῆς ζήσαντες, γνωρίζουσι τὴν ἀμείλικτον ἡδύνην τοῦ χωρισμοῦ, ἰδίως μετ' ἀμφίβολον πρῶτην ἐξήγησιν. Πολλάκις τοῦτο συμβαίνει συναντῶμεν ὃν καταθέλον ἡμᾶς, πλημμυροῦμεθα ὑπὸ ἀνεφορέστου ἡμέρου, ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια γεννᾷ ταχέως τὴν οικειότη-

τα, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτάκτων περιστάσεων, ἐπιπερυσίων διαρκῆ συγγνώμην, καὶ εἶτα ἀφῆνης τῶν πραγμάτων μεταβαλλομένων, ἡ μία τρυγὸν αἰμάσσει μυχὸν τῆς ἑτέρας μέχρις οὐ τέλος τὸ χρυσοῦν ὄνειρον ὀχρᾷ καὶ διαλύεται, ἐνῶ ἀβένυται, σποδὸν μόνον καταλείπον τὸ γλυκύθυμον πῦρ τὸ πυρκαϊᾶν ἀπειλήσαν.

Φυσικὴ ἐπομένως ἡ κατατρυγούσα τὸν Χαράλδην ταραχὴ μέχρι τῆς ὥρας τοῦ κλητωρίου. Ἐκεῖ ἀνέμενον αὐτὸν αὐθις ἡδυπαθῆς τῶν ὀφθαλμῶν τρυφή· ἡ θέα τοῦ πολυθελγήτρου ὄντος, εἰς ὃ ἅπας πλέον ἀνῆλθεν. Ἐκεῖ, ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς τῆς Μαρίας, ἐπέκειτο ἡ διαφωτισίς τῶν ἀληθῶν αὐτῆς διαθέσεων. Καὶ ἂν οἱ φόβοι αὐτοῦ ἐπιηλέθον, ἂν πράγματι ἐξ ἀδιαφορίας ἀπεσύρθη ἀγερώχως ἐπὶ τῇ πρώτῃ τρυφῇ νύξει, τότε, ὦ τότε...

Ἀλλ' ἡμιτελῆ κατέλειπεν ὁ νέος Ἰάβλος τὴν ζωηρὴν ταύτην ἀποψιν, καθ' ὅσον ἐθαλλεν ἀκόμη ἡ ἐλπίς· καὶ ἡμῶς φεῦ! κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἐκείνην ἀμείλικτον ἐδέχθη τὸ πεπρωμένον. Τὸ κλητῶριον, ὅπερ διεξήχη κατὰ τὸ σῆμα, ἐπηκολούθησε τελετῇ ἑτέρα, ἡ διανομὴ εἰς τοὺς μεγιστάνας καὶ Αὐλικούς τῶν τοῦ Ἀνακτος δώρων, καὶ οὐδὲν ἑνεφανίσθη ἐπὶ τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ Αὐτοκρατεῖρα.

Π'.

Συνήθεις ἦσαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Αὐλῇ αἱ τοιαύται χορηγίαι, καθ' ὡριμένας ἑρτάς τελοῦμεναι, καὶ μέγα μέρος τῶν ἐσόδων τοῦ Κράτους ἀποξοφῶσαι. Ἡ «Βασιλείου τάξις» παρέχει ἡμῖν, κατὰ τὸ εἰωθὸς, λεπτομερῆ κατάλογον τῆς τε ταξινόμησεως τῶν διαφόρων Μεγιστάνων καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δωρῶν ἐν τῷ Κεφ. γγ'. τοῦ Β'. Μέρους φέροντι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, α Περι διανομῶν τῶν εὐσεβειῶν τοῦ Βασιλέως ἐν τα τοῖς Βρομαλίαις (ὀνομαστικαῖς ἑρταῖς) καὶ στεψιμοῖς καὶ Αὐτοκρατορταῖς (ἀμφιτηρίαι τῆς στέφους καὶ τῆς ἐνθρονίσεως).

Ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι παρεσκεύαζε τὰ πάντα ὁ Ἀρτοκλίνης, καὶ ὅτι τὴν πρῶτην τάξιν ἀπετέλουν οἱ Μάγιστροι, ὁ Ραϊκτωρ (ἄγνωστον λαϊκὸν ἄξιωμα), ἡ Ζωστή Πατρικία, ὁ Σήγκελλος (οἱ Σύγκελλοι ἦσαν κατὰ τὸν Δυκάγγιον καὶ Ρείσιον παρεστάται τῶν ἐπισκόπων), οἱ ἀπὸ Μάγιστρων μοναχικοὶ (οἱ ἀσπασθέντες τὸ μοναχικὸν σχῆμα πρῶτην Μάγιστροι), ὁ Πραιπόσιτος καὶ ὁ οἰκειακὸς Παρακοιμώμενος τοῦ Βασιλέως (οἱ Παρακοιμώμενοι κατακλίνοντο ἐν τῇ προθαλάμῳ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ κοιτῶνος, καὶ ἦσαν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ἱεροῦ σώματος· τὸ ὕψιστον τοῦτο ἄξιωμα συνήθως περιεβάλλοντο εὐνοῦχοι).

Τὴν δευτέραν οἱ Ἀρθόπατοι (ψιλὸν ἄξιωμα ἐκ τῶν ὑψίστων, ἀντικαταστήσαν τὸ τῶν Ἰλουστρίων) καὶ οἱ εὐνοῦχοι Πατρικαῖ (τιμητικὸν

ἀξίωμα ἔνευ ῥητῆς λειτουργίας, ἰδρυθὲν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· οἱ Πατρίσιοι ἦσαν πατέρες τοῦ λαοῦ καὶ σύμβουλοι τοῦ στέμματος).

Εἰς τὴν τρίτην οἱ λοιποὶ Πατρίσιοι (ὅστε ἡ ἑκτομὴ ἐθεωρεῖτο πλεονέκτημα), ἤγουν οἱ Πρωτοπαθῆριοι, οἱ Δεμῆστικοὶ τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Ἐξουσιῶν, ὁ Ὑπαρχος (δήμαρχος τοῦ ἄσπασ), ὁ Γενικός (ταμίας), ὁ Σακελλάριος (θησαυροφύλαξ), ὁ Κοιμιστῶν (ὁ ὑψηλὸς οὗτος λειτουργὸς ἀνεγίνωσκε τὰ τε πρὸς τὴν Σύγκλητον καὶ τὸν δῆμον μηνύματα τοῦ Βασιλέως), ὁ Δρουγγάριος τῆς βίβλης, ὁ Πρωτοβουστῆριος τοῦ Δεσπότη (ἀρχηγὸς τῶν Βουστῆριων, ἦτοι βαφείων, καὶ τῶν Βεστητόρων, ἦτοι φυλάκων τῶν ἱερῶν ἐνδύματων τοῦ Βασιλέως· γενικώτερον ἐκαλοῦντο οὗτοι «ἐπὶ τῶν ἀλλαξιμῶν», ἢ ἀύπη-ρίται τῆς βασιλικῆς ἀλουρίδος), ὁ τῆς τραπέζης (Πραίφικτος), ὁ μέγας Παπίας (οὗτος, τῆρῶν τὰς κλειδὰς τῶν Ἀνακτόρων, ἐπιστάται εἰς τὸ ἀνοίγμα τῶν πυλῶν, ἀπὸ τῆς 4-10 πρωι-νῆς, καὶ ἀπὸ τῆς 2-5 ἑσπερινῆς ὥρας· κατὰ τὴν ἐπίλοιπον ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ εἰσοδὸς, πλην ἐκτάκτων περιπτώ-σεων) καὶ ὁ Ἐταιριόρχης.

Εἰς τὴν τετάρτην οἱ σεκρετικοὶ Ὀφφικῆλιοι, ἤγουν οἱ Πριμικῆριοι, οἱ Ὀστιάριοι (οἱ εἰσαγον-τες τὰ βῆλα), καὶ οἱ Ἐμπρατοὶ (ἐν ἐνεργείᾳ) Κριταί.

Τὴν πέμπτην οἱ τοῦ Χρυσοτρικλίνου (Πραί-φικτοι), οἱ Μαγλαβίται καὶ Ἀρτικλίνοι, οἱ Σπαθαροκανδιδάτοι, οἱ Σπαθαροκουβικουλάριοι, οἱ Στρατόρες, οἱ Μανδάτορες, οἱ Νοτάριοι, καὶ οὕτω καθέξῃς.

Διαιμοιρῶντο δὲ τὰ ἐν λόγῳ ἀποκύβια (με-τάξιν σακκίδια περιέχοντα τὸ δωρούμενον πο-σόν), οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀνακρίτους τῆς Αὐλῆς Μεγιστάνους, ἀλλὰ συνήθως καὶ εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν πόλιν λειτουργοὺς, καὶ εἰς αὐ-τὰς τοῦ Ἱπποδρόμου τὰς φατρίας.

Πλὴν δὲ τῶν βασιλικῶν τούτων δωρεῶν, καὶ πάντες οἱ ἀνώτεροι Μεγιστάνες κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισήμου αὐτῶν προχειρίσεως διένεμον τοι-αύτας *συνήθως*, μνηστεύοντας περὶ τοῦ ἀμυθῆ-του αὐτῶν πλούτου. Ἡ «Βασιλείου τάξις» λε-πτομερῶς περιγράφει τὰς προχειρίσεις ταύτας, αἰτινες, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ, διαφοροτρόπως ἐνηργεῖντο, ἄλλοτε μὲν ἐπ' ἐκκλησίας, ἄλλοτε ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μετὰ τὰς δοχὰς καὶ τὰ κλη-τώρια, καὶ κατὰ ποικίλους ἄλλους τρόπους, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ πομπῆς καὶ θεατρικῶς, ἐπὶ τῇ βῶσει προδιαγεγραμμένης ἀποτολογίας, ἦτοι σειράς εὐχῶν, ὕμνων καὶ προσφωνήσεων, εἰς ἃς, κατὰ τὸ κέλευσμα τῶν Κρακτῶν συμμετεῖχον οἱ παριστάμενοι.

Ταῦτα πάντα κατ' ἀνάγκην παραλείποντες, ἀναγράφωμεν μόνον ὅτι οἱ Ἐμπρατοὶ (ἐν ἐνεργείᾳ)

Πατρίσιοι («Βασιλείου τάξις» Βον Β'. Κεφ. με', ὅπου καὶ περὶ τῶν *μεσοπράτων*, ἦτοι ἐν διαθεσμότητι, καὶ *ἀπράτων*, ἦτοι ἐπὶ φιλο-τίτλῳ, ὁ λόγος) παρέδιδον εἰς τοὺς Πρακτοσίτους συνήθειαν (χορήγησιν) ἐκ λιτρῶν χρυσοῦ ὀκτώ, ἃς διένεμοντο οἱ ἐξῆς.

Ἐν μὲν τῇ Αὐλῇ οἱ Κουβικουλάριοι (πάντες οἱ τῆς θεραπείας), ὁ τοῦ *Κατικλίου* (ὁ τῆρῶν τὸ ἱερὸν ἐγκυκλιον, ἐρυθρὸν βυστόν δι' οὗ ὑπέ-γραφεν ὁ Ἀναξ), ὁ τῆς καταστάσεως (τελετάρ-χης), οἱ *Σιλεντιῆριοι* (οὗτοι διηθῆτον τὰ *σι-λέντια*, ἦτοι συμβούλια τοῦ Κράτους, εἰσῆγον τοὺς Συγκλητικούς, προέπειπον μέχρι τοῦ οἴκου αὐτῶν τοὺς νεωστὶ προχειρισθέντας Μεγιστάνους, καὶ τὰ τοιαῦτα. Σφάλλαι ὁ Δουκαγγίος συνταυ-τίζων αὐτοὺς τοῖς Κουβικουλάριοις, καὶ ὅσον οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἦσαν πάντες εὐνοῦχοι, ἐνῶ ἀναφέρονται Σιλεντιῆρισται), οἱ Κόμητες τῶν Σχολῶν, οἱ Ἀρτικλίνοι, οἱ *τοποτηρηταί* τῶν Σχολῶν (Βικῆριοι, ἢ ἀντικαταστάται τῶν Δο-μωστικῶν), ὁ σκευάζων τὸ Κανίκλειον, οἱ *Ἀξιο-ματικοὶ* (οἱ ἐπὶ τιμῇ ἀξιώματα περιβεβλημένοι), καὶ ὁ Πριμικῆριος τοῦ Κουβουκλείου.

Ἐν ταῖς φατρίαις τοῦ Ἱπποδρόμου, οἱ δήμαρχοι τῶν Βενίτων καὶ πρασίτων, οἱ δευτερεύοντες αὐ-τῶν, οἱ *Γειτονιάρχαι* (πιθανῶς ἀρχηγοὶ τῶν ἐν τῆς αὐτῆς συνοικίας μελῶν τῆς φατρίας), οἱ *Χαρτου-λάριοι* (πιθανῶς οἱ ἐμπιστευμένοι τὴν φροντίδα τῶν βασιλικῶν ἵππων), οἱ *Φακτιοῦριοι* (ἦτοι φέροντες τὸν *φακτιῶνα*, τὴν χρυσῆν δηλονότι βούλλαν — τὸ χρυσοβούλλον — τὴν ἐπιτρέπου-σαν αὐτοῖς τὴν ἴδρυσιν φατρίας), οἱ *Μικροπα-νῆται* (ὡν ἄγνωστον τὸ λειτουργήμα) τῶν Λευ-κῶν καὶ τῶν Ρουσιῶν, ὁ *ποιητὴς* τῶν Πρασίτων (ἦτοι ὁ συντάττων τὰ ἔμμετρα ἐπὶ τῇ νίκῃ συγ-χαρητήρια τοιοῦτοι ποιηταὶ ὑπῆρχον πολλοὶ ἐν Βυζαντίῳ, ἔφερον δὲ συνήθως ἐποίμους τὰς συνήσεις αὐτῶν, καὶ καταλλήλους διὰ τὰς δια-φόρους περιστάσεις, ὥστε προσέθετον μόνον τὰ ὀνόματα), οἱ *Μελισταί* (μουσικοὶ) ἀμφοτέρων τῶν φατριῶν, οἵτινες, συντιθέντες, ἐξετέλουν διά-φορα μουσικὰ τεμάχια κατὰ πάσας τὰς ἐπισή-μους περιπτώσεις, οἱ *Ἐπιστάται* (εὐταξίαι τοῦ Ἱπποδρόμου), οἱ Κράκται, οἱ *Σημειωταί* (ἐλεγ-κταὶ τῆς ὄρας ἢ κάλπης), οἱ *Μανδάτορες* (ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀνακτος πρὸς τὸν λαὸν ὑμιλοῦντες), οἱ *Βηγῆριοι* (ἀρματηλάται δύο ἵππων), οἱ *Θεω-ρηταί* (ἐπιθεωρηταί), καὶ τὰ *ὄργανα* (ἦτοι οἱ αὐλοῦντες αὐτὰ).

Ἐν αὐτῇ τῇ Ἱπποδρόμῳ ὁ Ἀκτοῦριος (ἴσως ὁ διευθύνων τὴν ἀποτολογίαν τῆς εὐφημίας), ὁ Ἀργυρὸς τοῦ Βεστίου (ὁ φύλαξ τῶν ἀργυροπά-στων τοῦ Ἱπποδρόμου στολῶν), οἱ *Κούρσορες* (δρομεῖς), ὁ Ἀργυρὸς τῶν *Στεφάνων* (φύλαξ τῶν ἀργυρῶν στεφάνων διὰ τοὺς νικητὰς), ὁ τῆς Ἀποκρίσεως (Ἀποκρισιῆριοι ἦσαν οἱ μετα-

δίδοντες τὰς διαταχάς, ἢ ἀποκρίσεις τοῦ Ἀνα-κτος εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν φατριῶν περὶ τῶν διαφορῶν ἐν τῇ Ἱπποδρόμῳ διεξαγομένων, καθ' ὅσον οὐδὲν ἐτελείτο ἄνευ τῆς ὑψίστης ταύτης ἐγκρίσεως), ὁ *Νεαρισκος* (ἄγνωστον ὑποῦργημα), ὁ *Μαξιλλάριος* (ἴσως ὁ ἐπὶ τῶν βῆλων στραυ-νῶν τὰ μαξιλλάρια, ἢ μάλλον, ὁ διὰ πεπυ-ρακτωμένου σιδήρου σημειῶν τοὺς ἵππους τῶν διαφορῶν φατριῶν ἐκ τοῦ: maxillis), ὁ *Θεοσά-ριος* (ὁ ἀγγέλιον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κῦδων, δι' ὧν καθορίζοντο αἱ θέσεις τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων ἐκ τοῦ: iussu), ὁ *Χωματριβοῦθος* (πε-ζός, ἢ τῶν πεζοδρόμων Τριβοῦθος), οἱ *Μαγγα-ρίοι* (ἦτοι φύλακες τῶν Μαγγῶνων, ξυλίνων φακτῶν, ἐν οἷς ἐτηροῦντο τὰ ἄρματα), οἱ *Πρωτοθηκῆριοι* (ἄγνωστος λειτουργία ἐκ τοῦ: νεοτοπίος, ὀχοῦμενος), οἱ *Πρωτοπαλάριοι* (ἄγνω-στον, πιθανῶς ἐκ τοῦ: palor), ὁ *Νομηρῆριος* (ὁ κρατῶν τὸ Μητρώον τοῦ Ἱπποδρόμου), οἱ *Δεκατοὶ* (βῆλοδούχοι), ἢ *Βηγῆ τῆς Δάφνης* (οἱ φύλακες τοῦ τρικλίνου ἢ Τριβουναλίου τῆς Δά-φνης, παρακείμενου τῷ Ἱπποδρόμῳ, ἐν ᾧ ἐστε-φανούντο οἱ νικηταί), οἱ *Ὀφφικῆλιοι* τῆς *Κυ-λίστρας* (τοῦ οἰκλήματος, ὅπου ἐτηροῦτο ἡ κάλ-πη, δι' ἧς ἐλύοντο πάντα τὰ ἀφορώντα τὴν τα-ξιοθέτησιν τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων ζητήματα, ἐξ οὗ εὐνόητος ἡ ἀποδοδομένη εἰς τὴν λειτουρ-γίαν ταύτην σημασία).

Ἡ ὄρα (urna, κάλπη) ἵστατο ἐν μέσῳ τοῦ Τριβουναλίου, ἐκαστῇ δὲ μερὶ εἶχε δύο *σφαιρίδια* (σφαιρίδια), ἅτινα κατὰ τὴν παρχμονὴν τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῶν Φακτιοναρίων αὐτῆς ἐτίθεντο εἰς τὸ φατρίον (θήκη ἐν σχήματι φατῆς), τὸ εὐρισκόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐν λόγῳ μερί-δος, ἐνθα καὶ κἀθηταί (ὁ Φακτιονῆριος). Εἰς δὲ τὸ μέσον ἐκάλθητο ἐκ *προσώπου* (ὡς ἀντι-πρόσωπος) τοῦ Πρακτοσίτου εἰς Σιλεντιῆριος, μετ' αὐτὸν ὁ Τριβοῦθος, τρίτος ὁ Κούρσορ ἐκ προσώπου τοῦ Ἀκτοναρίου, τέταρτος ὁ βασιλι-κὸς *Κομθηνογράφος* (ὁ γράφων τὰς κομῆνας, πινακία, ἐφ' ὧν ἐσημειοῦντο οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων), ὕψισθεν τῆς ὄρας δύο ἕτεροι κομθηνογράφοι, εἰς Βένετος καὶ εἰς Πρά-σινος, ὕψισθεν τούτων οἱ Ὀφφικῆλιοι, ἐκατέ-ρωθεν αὐτῶν ἀνὰ δύο οἱ ἠγῆριοι (οἱ ὀδηγοῦν-τες τὰ τέθριππα), μεθ' ὧν οἱ Ἐπιστάται.

Τούτων γενομένων εἰσῆγετο κοινῇ συγκατα-θέσει εἰς θεωρητῆς, ὅστις ἰσάμενος ἐν μέσῳ, ἐ-λάμβανε τὴν γνώμην τῶν τεσσάρων (Ὀφφικῆ-λιων), καὶ εἶτα ἠρώτα — Πῶς κελύετε, ἵπ-πάρια τὰ *προσέδξαντα* (ἐκγυμνασθέντα) καὶ *γνωρίζοντα* (ἤδη γνωστά), ἕως ὅτου ἔχετε καὶ ἔχομεν; — (μέχρις ἐξαντήσεως τοῦ ἀριθ-μοῦ αὐτῶν). Συνκινεσάντων δὲ τῶν ἀρμοδίων, ἐλάμβανε τὰ σφαιρίδια ἐκ τοῦ φατρίου καὶ κα-τέθετεν αὐτὰ εἰς τὴν ὄραν, ἣν τρίς ἐκάλει

(περίστρεψε), μέχρις οὗ *καλίση* (ἐκπηδήση) ἐν ἐξ αὐτῶν, ὑποδεικνύον τὴν μερίδα εἰς ἣν ἀνήκε τὸ ἀριστερὸν, ἢ ἰσοτερικόν τοῦ κύκλου (περι-ζήτητον, καθ' ὃ βραχύτερον) κατὰ τὰ τεσσαρα-βάθια (τοὺς τεσσαράς δρόμους, οὗτω καλουμέ-νους ἐκ τῶν διδομένων εἰς τοὺς νικητὰς στεφά-νων ἐκ φύλλων δάφνης· μεθ' ἧ πάντες ἐκβαί-νοντες, ἀνήρχοντο εἰς τὸ Ἀρματοῦριον (μέρος, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο τὰ ἄρματα), ἐνθα καθορίζοντο καὶ λοιπαὶ λεπτομέρειαι.

Τῇ δ' ἐπαύριον ἀνήρχοντο οἱ Δήμαρχοι εἰς τὸν μέγαν τρικλίνον τοῦ Κοιμιστορίου, ὅθεν ἐδίδετο τὸ *πέραρον* (τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀνακτος κυ-ρωθὲν πρόγραμμα μνησίου), καὶ διαλύετο πάσα τυχὸν ὑφισταμένη διαφορὰ ὑπὸ τῶν Πρακτοσί-των, μεθ' ἧ καθήρχοντο ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν *διασφαγὴν*, (τὰ διὰ χάνδακος περιβαλλόμενα βῆλα τῆς μερίδος αὐτοῦ), ἣν ἐσφράγιζε, ποιῶν τρίς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ καταρχόμενος μακρὰς ἀποτολογίας, δι' ἧς ἀνευφημεῖτο ὁ χρυ-σοπράσιτος καὶ χρυσοθέτης δῆμος, ἀναγρα-φομένης ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐν Α'. ΕΘ'.

Ἐκ τῶν Διαιταρίων, ὁ Ἀδμηνοσυνάμιος (εἰσο-αγωγὸς παρὰ τῷ Ἀνακτι), ὁ Δεμῆστικός τοῦ Μεγάλου Παλατίου, ὁ τῆς Δάφνης, οἱ χρυσο-χοὶ τοῦ βασιλικῆς σκευῶν (τῶν πολυτίμων σκευῶν), οἱ *σεβασταί* (τοποθετοῦντες) τὰ *σκά-μνα* τοῦ ἐπικῆ (τὰ θρανία τοῦ Ἱπποδρόμου), οἱ *Πρωτοκιντῆριοι* (ἴσως οἱ κατασκευασταὶ τῶν περιβλημάτων τῶν θρανίων τούτων), οἱ *Ἀσέ-λιοι* (πιθανῶς οἱ κατασκευάζοντες τὰ ἐπίπια), οἱ βασιλικοὶ Λοῦσταὶ οἱ Καλδῆριοι καὶ οἱ Δι-αιτῆριοι τοῦ *Κομιστορίου* (ἀβουσα, ἐν ἧ ὁ Ἀναξ διεξῆγε τὰς συνήθεις ὑποθέσεις, καὶ, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐνὸς τῶν χρονογράφων, ὁ χρηματιστικὸς πυλὼν τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἐκά-θητο ἐπὶ τοῦ θρόνου, πρὸς δὲ ἦγον βαθμίδες ἐκ λίθου πορφυρίτου), οἱ τοῦ Μεγάλου Παλατίου, οἱ τοῦ ἀγίου Στεφάνου, οἱ τοῦ Ὀστιαρικίου (πι-θανῶς τοῦ τρικλίνου τῶν Ὀστιαρίων), οἱ τοῦ Ἱπποδρόμου, οἱ τοῦ *Στρατωρικίου* (ἴσως οἱ τοῦ τρικλίνου τῶν Στρατόρων), οἱ τῶν ἐθ'. Ἀκου-βίτων, οἱ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, οἱ τῆς Μαγναύρας, καὶ οἱ τῆς *Βαστοσάκρας*, ἐνθα ἐτη-ροῦντο τὰ ἄρμα, ἢ μάλλον, τὰ ἱερά τοῦ Βα-σιλέως ἐνδύματα.

Ἐκ τῶν θυρωρῶν, οἱ τῆς *θερμύστρας* (τὸ: να-ρογαίτη, μεγάλη ἀβουσα, διὰ τοῦ ἀτμοῦ θερ-μαινομένη), οἱ τοῦ Ἱπποδρόμου, οἱ *διατρέχοντες* (δικηγελεῖς), οἱ *Κορτιῆριοι* (φύλακες τῶν βῆλων ἢ παραπετασμάτων), καὶ οἱ βασιλικοὶ *ἀρμαρῶλακες* (ἐπιμεληταὶ τῶν ὀπλων τοῦ Ἀνακτος).

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΟΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΣΕΛΙΑΔΕΣ
ΕΝ ΤΩ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩ

Τὸ ξενοδοχεῖον εἶνε πλήρες. Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν θαμβῶν ραμφῶν τοῦ ἀερίφωτος ἀτίνα διαλύουν τὴν συσκοτάζουσαν ἡδὴ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπι-καθημένην τῶν παραθύρων ἀγλὴν τῆς ἐσπέρας, — βαρεῖαις ἐσπέρας τοῦ Δεκεμβρίου, — οἱ ὑπη-ρέται τρέχουν ἀνὰ μέσον τῶν καθισμάτων, διαγ-κωνίζοντας τοὺς πελάτας, ἀσχολοφρονεῖς, περι-ζωσμένοι λευκὰς μὲν ἰσως ἀρχικῶς ἀλλ' ἀπροσ-διορίστου νῦν ὡς ἐκ τῶν πολλαπλῶν στρωμάτων τῶν κηλίδων χρώματος ἐμπροσθίλας, μὲ ἀνα-σευρμένας τὰς χειρῖδας, κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας ἀγνίζοντα πινάκια καὶ κραυγάζοντες μακρινῶς. Ἐν τῇ καπνῷ τῶν σιγάρων καὶ τῶν ἀναπνοῶν, ὅστις ὑψύται πρὸς τὴν ὁροφὴν ὡς θολὴ νεφέλη ἀποτελοῦσα τὴν ἀτμοσφαιρὰν τοῦ ἐστιατορίου, ὡς ἐν μιᾷ ἀριστῷ μάζῃ διακρίνονται συγκε-χυμένως κεφαλαί, χεῖρες, πόδες, κορμοί, παρ-οφίς φερομένη ὑπεράνω τοῦ πλήθους, φιάλη οἴνου διαδιβαζομένη μετέωρος, ἀέθδος ἢ ἐκκε-μᾶ ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ πάλαι τις ἀναχωρῶν. Ἐξ μακρῶν τραπέζων εἶνε ἐστημέναι κατὰ σει-ρὰν ἐκατέρωθεν τῆς εὐρείας αἰθούσης, καὶ μία — ἢ μακροτέρα πασῶν — ἐν τῇ μέσῳ, πέριξ δ' αὐτῶν, στενοχωρημένοι, μόλις δυνάμενοι νὰ κινούνται, ἀλλήλωθούμενοι, κάθονται οἱ πυ-κνοὶ θαμώνες — σπουδασταὶ ἢ ὑπάλληλοι. Πρὸς τὸν μυχὸν τῆς ἀριστερᾶς γωνίας, εἰς ἀπόστασιν τινα τῶν τραπέζων καὶ τῶν κα-θισμάτων, ἀπομονωμένος, ὡς ὁ σηκὸς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐγείρεται ὁ μάργκος τοῦ διευθυ-νοῦ, ὅστις, παχὺς, ὑψηλός, εὐρύτερος καὶ εὐ-ρύνοτος, μὲ τράχηλον ἀγχοφόρου καὶ αὐχένα ταύρου, ἀπλῶναι τὴν ὑπερμεγέθη κοιλίαν του ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ξυλίνου ὄχρωμάτος καὶ ἐπι-θλέπει, σοβαρὸς καὶ ἄγρυπνος, τὴν σκηνὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους του. Τσιούτος ὁ Ναπολέων θὰ ἐπι-θεώρει δι' ἐνὸς βλέμματος πεδίον μάχης. Περὶ αὐτὸν δὲ, ἀδιάκοπος κίνησις ἐρχομένων καὶ ἀπερ-χομένων. Οἱ ἄρτι ἀφικνούμενοι ἐξωθεν κατευθύν-ονται ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν χαιρετίσουν, οἱ φεύγον-τες προπεγγίζουσι διὰ νὰ πληρώσουν, ὁ πτωχὸς φοιτητῆς πλησιάζει, μόνος καὶ δειλός, διὰ νὰ τῷ εἶπῃ συνεσταλμένως νὰ τὰ γράψῃ, ἄλλοι συσπειροῦνται καθ' ἑμάδας, οἱ οἰκειότεροι ἀν-ταλλάσσουσι ἀστειότητας καὶ χαιρετισμούς μετ' αὐτοῦ, διάλογοι συνάπτονται αἰφνιδίως:

— Μὰ τί, ἐσὺ θὰ πληρώσῃς;... Ἄφρησε, βρὲ ἀδελφέ!...
— Ναι, ναι!... Δικὰ μου καὶ τὰ δύο!...
— Μὰ ἄφρησε!... Τί κάνεις τόρα!;... Δὲν ἔχει κανένα λόγον...

— Ὅχι, ὄχι!... Δικὰ μου, κύρ Γηώργη!
Καὶ ἦχος ριπτομένων κεραμάτων, καὶ θόρυβος φωνῶν, καὶ κρότος ποτηρίων. Βήματα ἀντηχοῦ-σιν ἀδιάκοπος ἀλλεπάλληλα ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἔδραι σφύρονται μεθ' ἑμαίης, γρόνοι καταφέρον-ται ἐπὶ τῶν τραπέζων πρὸς κλήσιν τῶν ὑπηρε-τῶν. Μαστίζει τὰς ὕλους ἢ βροχή, κρίζουσι ἐπὶ τῶν στροφίγγων τῶν αἰ θύραι καὶ σίζουν τοῦ ἀερίφωτος τὰ ράμφη. Αἱ περόναι πλατα-γοῦσιν ἐπὶ τῶν πινακίων καὶ παφλάζει κενού-μενος ὁ ρητινίτης καὶ συγκρούονται οἱ ὀδόντες τρώγοντες. Καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῆς ἀφορήτου τα-ραχῆς καὶ τῆς ἀήθους συγχύσεως αἱ συνδιαλέ-ξεις διεξάγονται θορυβωδέστατα, εἰς ἐπίτα-σιν τῆς ἐκκωφισοῦσης βοῆς, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἕκρου εἰς τὸ ἄλλο, ἐν κραυγαῖς καὶ ἐν χειρονο-μαῖαις. Ὅλοι ἠμιλοῦν ταυτοχρόνως, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἢ κατ' εὐρύτερους κύκλους, μεγαληγόρους, βροντωδῶς, καγγάζοντας ἀκατασχέτως ἐκάστο-τε, ἐρίζοντας ἐνίοτε, μετ' ἀλλοαλχημοῦ σχεδὸν πᾶντοτε. Πρὸ μικροῦ μόλις ἐπερατώθη ἡ συνε-δρίασις τῆς Βουλῆς καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς ἐρχόμενοι ἀνακοινοῦσιν ἐν λεπτομερείαις τὰ συμβάντα εἰς τοὺς μὴ παρευρεθέντας φίλους των. Ἄρχονται δι' ἀμέσως ἐπὶ τῶν διηγήσεων τὰ σχόλια, καὶ διασταυροῦνται αἱ κρίσεις, καὶ ἀντιτίθενται αἱ πᾶν ἄλλο βεβαίως ἢ ἡρεμοὶ συνήθως γνώμαι, καὶ ἐξαπολύονται ἀχαλίνωτοι αἱ σιέψεις, καὶ τὰ σχήματα διαγράφονται βικαιότερα καὶ εὐκρι-νέστερα ἐν τῇ ὁμιλίῃ, καὶ οἱ λάργυγες βάλλουν δυνατωτέρους τοὺς τόνους των, καὶ αἱ γλῶσσαι τροχίζονται ἐν σπουδῇ, καὶ ἐξοιδάλονται αἰ γνάθοι μασσῶσαι ἄμα καὶ φωνάζουσαι, κανενὸς μὴ ἀπομένοντος βαθμηδὸν ὅστις νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἀδιάφορον ἂν γνωστοῖ ἢ ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους, ἀναλόγως τῶν πε-ποιθήσεων καὶ τῶν ἰδεῶν του ἕκαστος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρεμβαινῶν ρίπτει, ὑπεκκαίων ἢ καθησυχάζων τὰς διαφωνίας, ἀξιωματικὴν τινα φράσιν, συμπληρωτικὴν ἢ συμπερασματι-κὴν, καὶ ὁ ἰδιοκτήτης, καὶ μόναι, διακόπτου-σαι αὐτὴν, κατισχύουσι νὰ δεσπόσουν τοῦ δαι-μονίου πατάγου αἰ ὀξείαι, παράχαρδοι, σχεδὸν φρενήρεις ἐπιταγαὶ τῶν γαρσονίων ἐν τῇ συμβο-λικῇ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐστιατορίων διαλέκτῳ:

— Τὸ ἔξη-δύο μία καὶ εἴκοσι!...
— Θέλω ἄλλο ἓνα ψητὸ βιδέλο!...
— Ἐνα βραστὸ κεφαλάκι τοῦ κυρίου Ἐπα-μεινῶνδα!...
Ἄλλ' ἀπὸ μίας στιγμῆς εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὴν ταραχὴν προσετέθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς ἦχοι. Ἔσσαρες πλάνητες ἰταλοὶ, ἐξ ἐκείνων οἱ-τινες περιέρχονται τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας παίζοντες ἐπὶ ἀχορδίστων καὶ παραφῶνων ὄρ-γάνων τὰ αὐτὰ πάντοτε μέλη, ἤναιξαν τὴν θύ-

ραν καὶ ἐκθήσαν παρ' αὐτὴν. Ὁλόκληρος οἰ-κουγένεια. Ἐῖρων λευκοπόγων, κυρτὸς τὸ ἀνά-στημα, κύπτων ὑπὸ μίγα βιολίων. Γιῶν ὄρι-μος, κατεσκληνωτὴ καὶ ὠροσπύτη, κρατοῦσα δι' ἀνισχύρων βραχιόνων καὶ ἀναμικρῶν χειρῶν ἐμπροσθεν τῶν γονάτων τῆς ἕρπυ. Νεαρὰ κόρη, μὲ ἴγνη κλλωνῆς ἀλλὰ καὶ περισσώτερα κκοπαθείας ἐπὶ τοῦ προσώπου, πλήττουσα ἁ-μαλῶς τρίγωνον. Καὶ τελευταῖος, μαῖραξ δεκ-οκταετῆς περίπου, φέρων ἐφ' ὄλου του τοῦ ἀτό-μου τὴν σφαγῆδα τῆς ἄκηθρας καὶ τῆς ἀνχι-δείας, φουσῶν πλκρίκυλον. Πικραὶ ἀστραγγισμέ-ναι καὶ ἐρρυτιθωμέναι, ὀδόντες κίτρινοι, χεῖλην πελιδνῆ, ὄμματα κερωσμένα ἐντὸς τῶν κογ-χῶν ἱμάτια ἐσχισμένα, πῖλοι ἐφθικρομένοι, ὑπο-δήματα τετραμήνα, κόμαι ἀκτείνιστοι, κοιλία ἐπίπεδοι, στήθη ἄσπρα καὶ πίπτοντα, θεὰ μικρ-τυροῦσα ὁλόκληρον ὑπαρξιν πενίας καὶ δυστυ-χίας. Νὰ τοὺς βλέπῃς οὕτως ἐκεῖ συνεσπειρω-μένους παρὰ τὴν θύραν ἀορίστον τι συναισθημα-σὲ καταλαμβάνει ἀηθὴς ἄμα καὶ οἴκτου πρὸς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος οὕτως ἀντίτυπα εἶνε. Ὅσον ὀδυνηρῶς διατίθεται ἐκ τῆς ὀψείας των ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ὅσον ἔχθεται τὸ οὖς ἀκροῦμε-νον! Μὰ τὰ δάκτυλα τρέμοντα ὑπὸ τοῦ ψυχους, ἤρχισαν ἀνακρούοντας. Καὶ τὸ τεμάχιον οὕτως πρῶτου ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν ὀργάνων των οἱ βραδείς τόνοι εἶνε πληρέστατα ἀνλόγον πρὸς τὴν ὅλην κατάστασιν των, τετριμμένον καὶ αὐτὸ ὡς οἱ ἀγκυῶν των, ἐφθικρῶν καὶ αὐτὸ καθὼς οἱ πῖλοι των, γηρασκῶν ἐκ τῆς πολυκαιρίας ὡς οἱ χιτῶνές των, πένθιμον ὡς ἡ θεὰ των, ὡς εὐ-ρύτος ὁσμὴν ἀναδίδον ἀλλὰ κινουῦν ἐν τούτοις παραδόξως ἐνταυτῷ πάντοτε ἀγνώστους καὶ κοιμωμένους συνήθως ἐν τῇ καρδίᾳ χορδᾶς, τὸ κλασιῶν καὶ αἰώνιον ὄλον αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῶν ἀλητῶν μέλος, ὅπερ ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴν ἀκούσῃς δονοῦν τὸν ἀέρα γλαυκῆς ἀθηναϊκῆς πρῶιας ἢ ἐσπέρας, ἀπὸ πλανητῆδος λαντέρνας ἢ φυσαρμόνικας, ἐν οἰκῇ ἢ ὄψε τοῦ ἔτους, τῆς ταλαιπώρου Τραβιάτας ὁ ἀσθματικὸς ἤρῃ-νας. Καὶ τὸ περιπαθὲς τῆς θνησκούσης ἑταίρας ἔσμα ἀντηχεῖ ὑπόκωφον καὶ συρόμενον, ὡς ἐξ ἀποστάσεως, συγκεχυμένον, μὴ κατισχύον νὰ κυριαρχήσῃ τῆς ἄλλης βοῆς, ἀλλ' ὡς ἐρχόμε-νον περιέρχως νὰ συμπληρώσῃ μόνον αὐτὴν...

Καὶ ὅπως τὸ παίζουσι μάλιστα, ναγελῶς, να-ορῶς, ὡς ἐν παραλύσει, ἐν ἀδιαφορίᾳ, ἐπιβε-βλημένον τύπον νομίζεις ἀπλῶς ἐκπληροῦντες, χάνεται σχεδὸν ἐν τῇ ὁρμαγῶν τῶν συνδιαλέ-ξεων καὶ τῆς κινήσεως τοῦ ἐστιατορίου... Ἡ μήτηρ μόλις ἐναλλάσσει τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς ἕρπας ὡς νὰ βαρύνεται ὀτι ζῇ. Ὁ νέος φυσᾶ ὡς νὰ τῷ ἐλειψεν ἡ πνοή. Καὶ ἡ κόρη, τὸ βλέμμα ἀπολωλὸς ὡς ἐν ὑνειροπόλῃσει, κατα-

φέρει μηχανικῶς τὸ πλῆκτρον ἐπὶ τοῦ τριγώνου, ὡς νὰ μὴ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ τί πράττει... Ἄπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρέφοντας προσβλέπουσι ἀλλήλους οἰσνεὶ αἰκτερόντας ἐαυτοὺς. Καταδι-κοὶ θὰ ἔλεγεσ ὑποβληθέντες εἰς ἀκουστικὴν ἀγ-γαρείαν. Ἡ κόποισις ζωγραφίζεται ἐπὶ τῶν μορ-φῶν των καὶ ἡ ἀνία ἀποτυπῶται ἐπὶ τῶν με-τώπων των. Ἐὰ βλέμματὰ των φέρονται ἀπλῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ πολὺ μάλλον φαίνονται προσ-έγοντες εἰς τοὺς βλαμῶς τοῦ ἄστου, οὗς κατα-βροχίζουσι λακμάργως οἱ πελάται, ἢ εἰς τὸ ἔρ-γον ὅπερ ἐκτελοῦν.
Ἄλλ' ὅλως, ὄλως δικσφῶρας παίζει ὁ γέρον.
Κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ βιολίου του, σπρίγγει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του μετὰ δυνάμειας. Ἡ χεῖρ αὐτοῦ σιεται μεθ' ὁρηῆς ὡς ἐν σπασμῷ. Τὸ κεκρωμένον σῶμα του τινάσσεται ἐν κοιμι-καῖς ἀναπλάσει καὶ τὸ ἠμίσθεστον βλέμμα του εἶνε διαρκῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὄργανου του. Μετὰ σοβαρότητος ἀστέιας, μετὰ προσυγῆς ἀήθους, ἐν θρησκευτικῇ σχεδὸν ἢ ἔλεγεσ ἀφο-σίωσει, προσπαθεῖ νὰ παίξῃ ὅσον τὸ δυνα-τόν πισιότερον, ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον. Ὅς διευθυντῆς ὀρχήστρας μεγάλου θεάτρου, ἐπιχειρεῖ θὰ ἐνόμιζες νὰ δώσῃ τὸν τόνον εἰς τὴν ὅλην συναυλίαν καὶ κατὰ διαλείμματα μεταστρεφόμενος παρατηρεῖ ἀπορῶν τοὺς λοι-πούς ὡς ν' ἀγανακτῇ διὰ τὴν ἀμειλιάν των. Τὸ στρεβλὸν βιολίον του φαίνεται ὡς συμπα-γὲν τῆς παλάμαις του καὶ τὸ θλίβει πολλὰκις ἰσχυρῶς ὡς νὰ καταλαμβάνεται ὑπ' ἐξάφως σταργῆς πρὸς αὐτὸ ἢ ὡς νὰ ἤθελεν αἰφνης ὑπο-θέσει νὰ τὸ θρῶσῃ διότι τὸν προδίδει. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κάθονται, αὐτὸς μένει ὄρθιος. Καὶ, κάτισχυος, ὑψηλός, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν θαμβῶν ραμφῶν τοῦ ἀερίφωτος, μὲ τὰ κύματα τῆς λευ-κῆς γενειάδος του προσψύοντα τὰς χορδᾶς, ἔχει σχεδὸν κατὰ τὸ φασματωδῆς. Ἄλλοτε ἐπισύρει βικαίως τὸ τόξον του, ὀργίλος, ὡς ἐπι-θυμῶν νὰ ἐξαγάγῃ ἀπ' αὐτῶν τόνους οὗς δὲν ἔχουν. Ἄλλοτε ἄγει καὶ φέρει αὐτὸ βραδείως, μαλακῶς, μόλις ἐραπτόμενον, ὡς νὰ φοβῆται μὴ τὰς βλάτῃ. Καὶ ἐνῶ ὁ πλκρίκυλος μόλις ἀκούεται ὡς ἐκπνέων στόνος, καὶ ἐνῶ ἡ ἄρπα μόλις κἀλλεται τὸν αὐτὸν πάντοτε ἦχον βάλ-λουσα ὡς ἐν μονοτόνῳ ἐπικλήσει, καὶ ἐνῶ τὸ τρίγωνον παταγεῖ ἀσκόπως, τὸ ἄρρυθμον καὶ κακοφῶνον βιολίον ὑπερβάλλει πάντα κατὰ τὴν δύναμιν καὶ κατορθῶναι νὰ διακρίνεται καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς ταραχῆς καὶ συγχύσεως τοῦ ἐστιατορίου καὶ γοεῖ ὄξυ, θέλον νὰ ἀκουσθῇ, ἐπι-βλητικῶν, πείσμα...
Ἡ Τραβιάτα ἔπαυσε πρὸ μικροῦ θρηνοῦσα καὶ τὴν διεδέχθη τι ἐκ τοῦ Τραβιατῆ καὶ τοῦτο τι ἐκ τοῦ Κοροῦ Μασημιοσμένων... Ἄλλὰ τὸ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΣ ΓΥΝΗ

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν ἐκπαλίῳ τῆς Μασσαχουσέτης ἡ μίς Αἰκατερίνη Πειροῦν γεροντοκόρη ιδιορρυθμοτάτη καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ διάσημος καθ' ὅλην τὴν ἐκπαλίαν. Ἡ μίς Πειροῦν, γυνὴ εὐπορωτάτη καὶ καθ' ὅλα ὀρθογρονόσσα, εἶχε μόνην τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ συμμορφῶται πρὸς τοὺς συγχρόνους συμφεῦς ὡς πρὸς τὴν περιβολήν, ἀλλὰ ν' ἀναζητῆ καὶ ἐφαρμόζῃ ἐφ' ἑαυτῆς τοὺς πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος ἰσχύσαντας. Οὕτως ἐπιδεικνύετο πανταχῶς προκαλοῦσα τὴν θυμῶν τοῦ πλήθους, τοῦ ὁποῦ αὐτὴ ἐκδηλώσειε οὐ μόνον δὲν παρώργιζον, ἀλλὰ καὶ τὴν γαριστεύον αὐτῆν. Ἰδίως δ' ἐκόμπαζε διερχομένη πλησίον ὀμίλου νεανίδων, μάλιστα ἀξιοῦσα ν' ἀποτείνῃ βλέμματα οἴκτου πρὸς τὰς πενιχρὰς αὐτῶν ἐσθήτας! Μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς οἱ κληρονόμοι ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ οἴκου, βέβαια ὄντες ὅτι ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς περιουσίας ἣν κατέλειπεν ἡ μακαρίτις, καὶ ἦτις ἀνέρχεται εἰς 450 χιλ. δολαρίων, θὰ εὑρίσκον καὶ πράγματα ἀνάλογα πρὸς τὰς ιδιοτρόπους ὁρέξεις αὐτῆς. Αἱ προσδοκίαι αὐτῶν δὲν διεψεύθησαν μόνη ἡ ἱματιοθήκη τῆς δεσποινίδος Πειροῦν περιεῖχε 50 πλινθὺς ἱστορικῆς ἀξίας, ἀνήκοντας ὡς πρὸς τὸ σχῆμα εἰς τοὺς ἐν χρήσει κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην δεκαετίαν τοῦ αἰῶνός μας· 70 σάβια, ὧν τινα βαρυτιμὰτα συλλογῆν δὲ ὅλην ἐσθῆτων ἐν κεντοσιδῶν ὑφασμάτων καὶ χειροκτιῶν καὶ ἀλεξιδρογίων καὶ ὑποδημάτων — πλῆρες μουσεῖον ἐν ἄλλοις λόγοις! Ὡς συλλογῆ δὲ ὅλως ἀνεξάρτητος, μαρτυροῦσα ἐτέραν ιδιοτροπίαν τῆς θανατοῦσας τέως ἀγνωστον, εὑρέθησαν 300 φιάλαι καὶ φιαλίδια μετὰ πολλῆς φροντίδος κηθάρισμένα καὶ κατὰ τάξιν χρονολογικῆν τεθειμένα, φέροντα ἰδίως πινακίδας κομψοτάτας μετ' ἐπιγραφῶν διασαφητικῶν. Ταῦτα δὲ πάντα ἦσαν τὰ δοχεῖα τὰ ἀπομεινάντα ἐκ τῶν παντοσιδῶν φαρμάκων, ἅτινα καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν βίον εἶχε λάβῃ πολλακίς ἀσθενήσασα ἡ ἀοιδίμος Αἰκατερίνη Πειροῦν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ βάρδος τοῦ Ἀγαθοπούλου.

Εἰς τὸν Ἀγαθοπούλον ἐχάρισέ τις βάρδον βαρύτιμον μετ' ἀργυρᾶς λαθῆς.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ δωρητὴς συναντᾷ καθ' ὄδον αὐτὸν καὶ βλέπει κρατοῦντα τὴν βάρδον ἡκρωτηριασμένην κατὰ τὴν λαθῆν.

- Κάτι βλέπω σοῦ γάλασε τὸ μπαστοῦν;
- Ὅχι, ἀδελφέ, ἐγὼ ἐδώκα καὶ τὸ ἐκοψαν ἴλιγο.
- Γιατί;
- Μοῦ ἤρχονταν μακρὸ.
- Καὶ δὲν ἐκτεδες ἀπὸ τὸ κάτω μέρος;
- Τί μ' ὠφελούσε; Ἀπ' τὰ πάνω μέρος περισσεύει.

Ἐν φρενοκαμείῳ.

— Δοκίμῳ, γιὰτρέ, ὁ καυμένος ὁ Ἀριστείδης ἦτον κλεισμένος ἐδῶ;

— Ναι.

— Καὶ τὸν εἶχατε με τοὺς τρελλούς;

— Ὅχι, ἐπειδὴ πρὶν ἦτον ἀνκατωμένος εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἤμειθα μάλιστα μετὰ τὸ ἶδεν κέρμα δὲν τὸν ἐδῶκα με τοὺς τρελλούς!

— Ἀλλά;

— Τὸν ἐβαλα με τοὺς ἡλιθίους!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΡΟΧΑΛΗΤΟΝ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ

Τὸ ροχαλητὸν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὁ καθ' ἕν ὑπνον παρκαχόμενος ἐνίοτε ἦχος ἐκ δονήσεως τοῦ ὑπερώϊου ἰστίου, γινομένης καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀήρ διέρχεται κατὰ τὴν εἰσπνοὴν τὸ στόμα καὶ τὸν ἰσθμὸν τοῦ λαιμοῦ διὰ νὰ εἰσδύσῃ κατόπιν εἰς τοὺς πνεύμονας. Τὸ ροχαλητὸν παρᾶγεται λοιπὸν καθ' ὅλοκληρον εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν ῥίνα κατὰ τὴν εἰσπνοὴν συνήθως, σπανιώτερον κατὰ τὴν ἐκπνοὴν.

Ροχαλιῶν δὲ γενικῶς πᾶς κοιμώμενος μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτόν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταπολεμήσωμεν τὰς παθήσεις ἐνεῖνας αἰτίνας ἀναγκάζουσι τὸν ροχαλιῶντα νὰ κοιμᾶται μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτόν, ἐὰν θέλωμεν νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν τῆς ὀχληρᾶς μουσικῆς του.

Τὸ δυνατόν συνάχι προκαλεῖ τὸ ροχαλητὸν. Ἐφ' ὅντι, ἐὰν ἡ μύτη εἶναι ἐντελῶς πεπραγμένη, ὁ ἄρρωστος ἀναγκάζεται νὰ ἔχη τὸ στόμα ἀνοιχτόν διὰ νὰ ἀναπνέῃ, ὅτε, δυνούτος καθ' ἕν ὑπνον τοῦ ἀέρος τὸ ὑπερώϊον ἰστίον, γεννᾶται τὸ ροχαλητὸν.

Ἐνίοτε τὸ συνάχι δὲν εἶναι τόσον δυνατόν, ὥστε νὰ ἀπεφράξῃ ἐντελῶς τὴν μύτην· ὁ ἄρρωστος δύνανται τότε νὰ ἀναπνέῃ, ἀρκετὰ δυσκόλως, εἰναι ἀληθές, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δύναται νὰ ἀναπνέῃ διὰ τῆς ῥίνος. Ἐὰν δὲ ἐνεκὰ τῆς καταρροῆς τῆς κτύτης παραχθῇ πρὸς στιγμὴν ἀφθονώτερα μύξα, ὁ διὰ τῆς ῥίνος διερχόμενος ἀήρ δυνάων αὐτὴν παράγει ροχαλητὸν μᾶλλον ἢ ἦτοιν ἔντονον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔδρα τοῦ ροχαλητοῦ εἶναι ἡ μύτη καὶ κατ' ἀκολουσίαν ἡ θεραπεία εὐχεραστερα, διότι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ λάβωμεν τὸ μανδύλι καὶ νὰ ἀπομαζώσωμεν αὐτήν.

Πρὸς τὸ δὲ συνάχι ὠφέλιμος εἶναι ἡ πόσις στηθικῶν μαλακτικῶν πτισανῶν, ἢ χρήσις ποδολούτρου μετὰ σινάπεος καὶ πρὸ πάντων εἰς ἡ δὴ ὑποκαπνισμοὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἕτερος τὸ ἑσπέρας τὴν ὥραν τῆς κατακλίσεως.

Τὸ χρόνιον συνάχι εἶναι πολὺ σπουδαιότερα αἰτία τοῦ ροχαλητοῦ ἢ τὸ δξύ. Ἐφ' ὅντι, τὸ ροχαλητὸν ὑποτροπιᾶται καὶ μετὰ τὴν τελείαν αὐτοῦ ἴασιν, ἐνεκὰ χρονίας καταρροῆς τῆς ῥίνος.

Πρὸς τὸ χρόνιον συνάχι ὠφελοῦσιν ἐνέσεις τερεβενθίνουχοι ἐντὸς τῆς ῥίνος, καυτηριάσεις, καὶ ἡ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χρήσις τῆς ἐξῆς ἐρρίνου κόπης: Καφουρᾶς κόκ. 7—Ρητίνης ἱεροβύλου κόκ. 8—Σικαρδίου πῶας κόκ. 5—Σακχαροῦ λευκοῦ κόκ. 5.

Προσέτι πρέπει νὰ καταπολεμήσωμεν τὴν χοιραδικὴν καὶ ἐρπητικὴν διάθεσιν δι' ἐσωτερικῆς προσφόρου θεραπείας.